

JISTOTA SPASENÍ

BIBLICKÉ ÚKOLY 2000

1. ČTVRTLETÍ

Biblické úkoly - 1. čtvrtletí 2000

Autor: Hans K. LaRondelle

Překlad: Pavel Fürst

Technická redakce: Stanislav Staněk

Vydal: Advent-Orion s. r. o. pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie
Církve adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4 - Lhotka

ISBN 80-7172-233-2

ISSN 0409-3208

ÚVOD

Jsme na prahu nejen nového čtvrtletí, nového roku, jsme dokonce na začátku nového tisíciletí. Taková událost se od Kristova narození dosud stala pouze jednou. Je proto příznačné začít toto milénium životně důležitým poselstvím, které je jedním ze základů našeho misijního poslání – JISTOTA SPASENÍ V KRISTU.

Křesťané, kteří prožili znovuzrození, se často ptají, zda si mohou být jisti svým spasením. Otázku jistoty spasení si kladou především tehdy, když si začínou uvědomovat, že mnohé jejich nedostatky stále přetrvávají. Důsledkem je fakt, že se jim postupně ze života vytrácí radost ze spasení. Můžeme si být jisti svým spasením? Můžeme si být jisti tím, že nás Bůh miluje a přijímá nás? Tyto otázky se v životech věřících objevují vždy znovu a znovu. Pokud budeme žít v naší lidské přirozenosti a v hříšném světě, budou se stále objevovat. Především tehdy, když nás postihne nějaké neštěstí, když vážná nemoc zhatí naše plány do budoucna, nebo když podlehneme pokušení a upadneme do hříchu.

Pochybnosti o našem spasení mohou ovlivnit nejen náš vztah k Bohu či bližnímu, ale mohou mít silný vliv i na naši svědeckou službu. Jaký bude výsledek našeho svědectví, když si nejsme jisti svým spasením?

James M. Boice napsal: „V době, kdy Martin Luther zápasil s těmito otázkami, byl coby mnich uzavřen mezi čtyřmi stěnami klášterní kobky. Když zjistil, že byl spasen Kristovou krví, odešel z kláštera a zahájil největší reformační proces v dějinách církve“. Jak účinná bude naše práce pro Pána, když zůstaneme spoutaní stěnami vlastních pochybností?

Jak mohou Kristovi následovníci opětovně získat jistotu spasení? Jak ji máme pěstovat, abychom byli radostnými a účinnými svědky Ježíše Krista a jeho evangelia? Biblické úkoly tohoto čtvrtletí nám pomohou nalézt odpovědi na tyto otázky. Budeme hledat vztah mezi vírou a Božím zjevením. Dotkneme se oblastí, které se týkají víry a:

1. věrohodnosti Písma;
2. přímluvné služby Ježíše;
3. plánu spasení;
4. jistoty Božího přijetí a lásky v čase konce;
5. Božího soudu v závěru dějin;
6. Božích zaslíbení v knize Zjevení sv. Jana.

Budeme se učit o významu poznání Ježíše Krista ve spasení a posvěcení. Příklady z církevních dějin nám osvětlí mnohé z naší cesty objevování a dále nám objasní mnohé otázky, které se týkají rozdílů mezi pravou a falešnou jistotou spasení. Hlavním motem biblických úkolů jsou slova ap. Petra: „Ale vy, milovaní, protože to víte předem, strážte se, abyste nebyli oklamáni svodem těch nezdopovědných lidí a neodpadli od vlastního pevného základu. Kéž rostete v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti“ (2 P 3,17.18).

ZÁKLAD NAŠÍ JISTOTY

Texty ke studiu

Gn 2,16.17; Dt 30,11-14; Ž 146,5; Mt 19,4.8; Ř 15,4; Ef 6,17; 2 Tm 3,15.

Základní verš

„Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ J 17,17

Základní myšlenka

Pochopení Božího poselství a jeho přijetí celým srdcem nám přináší dar jistoty spasení.

Bůh naplňuje naše potřeby

Mnozí chtějí lépe rozumět Písmu. Čtou je, ale ne vždy mu rozumějí. Ale Bůh je ochotný naplnit jejich – naši touhu lépe poznat jeho vůli. Když etiopský dvořan četl Izajášovo proroctví, poslal za ním Bůh Filipa s otázkou, zda rozumí tomu, co čte. On mu tehdy odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevysvětlí?“

Filip mu potom vysvětlil, že tato prorocká pasáž mluví o Ježíši a jeho díle vykoupení. Toto poznání mu pak dalo jistotu, že ho Bůh přijal. Protože byl připravený přijmout světlo Božího slova naplněné v Ježíši Kristu, prožil radost ze spasení. Požádal Filipa o křest a plný radosti pokračoval v cestě (Sk 8,30-39).

Uvedený příklad nám ukazuje, že Bible je kristocentrická kniha, která byla napsaná proto, aby se zvěst o spasení dostala ke každému.

Bible je Božím poselstvím a má v člověku budovat základy jistoty spasení. Pros o Ducha svatého při studiu Božího slova, zejména pak v tomto týdnu. Pros o pomoc při budování pevného základu jistoty spasení ve tvém životě.

JISTOTA SPASENÍ A BOŽÍ SLOVO – I

1. Jak poznávali Boží vůli Adam s Evou? Gn 2,16.17; 3,8.15 V čem spočívala jistota Božího povolání a přijetí u patriarchů? Gn 6,13.14; Ex 3,2-10

V ráji mluvil Bůh s našimi prarodiči tváří v tvář. Ještě po jejich pádu do hříchu s nimi mluvil a volal je k zodpovědnosti za jejich selhání. Současně jim zaslíbil Spasitele z jejich rodu. Noe si byl jistý Božím příkazem postavit koráb, protože k němu Bůh hovořil přímo. Abram opustil svoji otčinu, protože mu Bůh dal příkaz spojený se zaslíbením. Posléze se na základě přímého Božího pokynu vydal do země Mórija, aby zde obětoval svého syna Izáka (Gn 22,1.2). Historické vysvobození izraelského národa z egyptského zajetí začalo rovněž na základě jasné Boží řeči k Mojžišovi z hořícího keře (Ex 3,2-10). Později s ním dokonce hovořil tváří v tvář, tak jako nikdy s jinými proroky.

Nic není přesvědčivější a nepřináší větší jistotu, než přímý Boží hlas, který je doprovázen nadpřirozenými znameními.

2. Odkud čerpal starozákonní Izrael jistotu, že deset Božích přikázání bylo inspirováno samotným Hospodinem? Které tři dramatické momenty zapůsobily na očité svědky?

Ex 20,1: _____

Ex 20,18.19: _____

Ex 24,12; 31,18: _____

Uvedené historické události Starého zákona ukazují na to, že uslyšet Boží hlas znamenalo víc, než jen pochopení jeho poselství. Mělo vést k poslušnosti zjevené Boží vůli a k důvěře v jeho zaslíbení (viz Žd 11. kap.).

Víra a naděje Izraelitů byla založená jak na mluveném, tak na psaném Božím slovu.

„Kristus musel přijít a promluvit jasnou a srozumitelnou řečí... Je nutné jasně stanovit zásady Boží vlády a plánu vykoupení. Lidem bylo třeba srozumitelně vyložit podstatný obsah starozákonní smlouvy.“ (TV 19)

3. Jak mohou pomoci budovat jistotu spasení texty v Žd 1,1-4 a 2 P 1,16-19?

JISTOTA SPASENÍ A BOŽÍ SLOVO – II

1. Proč je Bůh hoden naší úplné důvěry? Ž 65,5; 146,5,6 Jak nám to pomáhá získat jistotu spasení?

Ze Starého zákona se dozvídáme, že Izrael oslavoval Boha jako svého Stvořitele a Spasitele, který žehnal každému, kdo mu plně důvěřoval (Na 1,7). Byl vyvyšován jako „naděje všech končin země“ (Ž 65,6). Neustále byla zdůrazňována jeho funkce Spasitele a Vykupitele.

Věřit Bohu znamená současně věřit i jeho slovu a jeho zaslíbením (Ž 119,50.66). On přece nedá padnout žádnému svému slovu na zem (1 S 3,19). Boha nelze nikdy oddělit od jeho slova.

2. Komu svěřil Bůh své psané slovo? Dt 4,1.2.8; Ř 3,1.2; 9,4.5

Psané Boží slovo nemělo být mrtvou literou, ale „živým slovem,“ které vyjadřovalo živý vztah mezi Bohem a jeho lidem (viz Dt 32,45-47; Sk 7,38). Obsahovalo Boží pravidla pro „lid smlouvy“ a současně bylo zkušebním kamenem každého nového proroka v Izraeli.

To, co Mojžíš z Božího popudu napsal, dostalo název „ZÁKON“ (v hebrejštině TÓRA), tedy učení, příkazy či směrnice. Když se k tomu později přidaly spisy ostatních proroků, vznikla rozšířená Tóra, pojmenovaná „Zákon a Proroci“, která vyjadřovala Boží vůli jak pro izraelský národ, tak pro celé lidstvo. Tím však tvorba kánonu Písma pro Izrael neskončila. Kniha Žalmů a kniha Přísloví se rovněž staly součástí Písem svatých, takže v čase Ježíše Krista hebrejská Bible sestávala ze tří částí: knihy Mojžíšovy, Proroci a Spisy (srovnej s L 24,44).

3. Co nám říkají Ježíšovy citace ze Starého zákona o jeho autoritě a věrohodnosti? Mt 19,4.8

Ježíš citoval Mojžíšova slova z Gn 2,24 o jednotě muže a ženy coby slova samotného Stvořitele. Když říkal, že sobotu a manželství ustanovil Stvořitel „na počátku“, dal tím jasně najevo, že první knihu Mojžíšovu považoval za neoddiskutovatelnou autoritu. Také apoštolové považovali hebrejskou Bibli za autoritativní a věrohodnou (2 Tm 3,15; 2 P 1,19).

4. Může nám příklad Kristovy důvěry v hebrejská Písma pomoci v budování naší jistoty ve věrohodnost Božího slova?

MOC PÍSMĀ

1. Jak spojuje ap. Pavel Písmo s Duchem sv.? Ef 6,17 Jak rozumíš výrazu „meč Ducha“?

Mezi Písmem a posláním Ducha sv. není žádný rozpor. Patří k sobě neoddělitelně. Nejenže Duch sv. Písmo inspiroval, ale též osvěcuje mysl čtenáře či posluchače, aby pochopil jeho hlubší význam (1 K 2,10-13). Vede nás k tomu, abychom Písmo chápali jako Boží slovo a plně mu důvěřovali (Ř 10,17). Duch svatý nás usvědčuje z hříchu a dává nám poznání o Boží svatosti a o tom, že Ježíš z Nazareta je Mesiášem z biblických proroctví. Vyplňuje Boží zaslíbení v našich životech a dává nám jistotu spasení (Ž 51,11.12).

2. Jak se Ježíš stává realitou našich životů? J 14,16-18

Některé náboženské skupiny trvají na výlučné autoritě Ducha svatého v morální i praktické oblasti duchovního života. Velcí reformátoři 16. století však zdůrazňovali nerozlučnou jednotu Písma a Ducha svatého a přirovnávali ji k neoddělitelnosti světla a tepla od sluneční energie.

„Duch svatý v Písmu oslovuje mysl člověka a do srdce mu vštěpuje pravdu. Tím ukazuje pravou tvář bludu a vyhání ho z lidské mysli. Kristus získává svůj lid Duchem pravdy, který působí skrze Boží slovo.“ (TV 471)

Když se Martin Luther dozvěděl, že Karlstadt, jeden z jeho spolupracovníků, provádí radikální reformu tím, že rozbíjí oltáře a odstraňuje obrazy z kostelů ve Wittenbergu, rozhodl se zakročít. Nesouhlasil s jeho násilnými metodami a napsal: „Protože neumím nalít jinému člověku víru do srdce, nemohu a ani nechci nutit kohokoliv věřit. To je výlučné Boží právo. On to působí, že se v srdci usídí víra. Proto bychom měli Slovu nechat prostor na jeho působení a nepřidávat k němu nic, co je naše.“

3. Prožil jsi ve svém životě proměňující moc Písma? Jak si vysvětluješ jeho působení?

JASNÉ POSELSTVÍ PÍSMÁ

1. Jak charakterizuje Písmo způsob, kterým Bůh představuje člověku základní pravdy o spasení? Dt 30,11-14; Ř 10,8-13

I když se někteří věřící domnívají, že Bible potřebuje živého autoritativního vykladače, protestantismus obhajuje zásadu, že Písmo jasně a jednoduše tlumočí principy morálního života a spasení. Člověk, který hledá pravdu, dostává zaslíbení, že prostřednictvím Ducha svatého může poznávat Boha a jeho pravdu o spasení (1 J 2,20.27). Proto ap. Petr radí všem věřícím: „Budte připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte“ (1 P 3,15).

Je Písmo svaté zákoníkem, který potřebuje právní experty, aby bylo snadno pochopitelné a uplatnitelné v praxi? Takové pochopení by svázalo lidské svědomí, které by bylo odkázáno na rozhodnutí teologického tribunálu. Důsledkem by byla ztráta osobní svobody, zodpovědnosti a jistoty spasení. Adventisté s. d. vyznávají protestantský princip, a to, že Písmo je svým vlastním vykladačem a komentátorem. E. G. Whiteová opakovaně vyzývala k návratu k tomuto „pevnému základu protestantismu“.

„Bůh však bude mít na zemi lid, který přijal Bibli a pouze Bibli za měřítko každého učení a za základ všech reforem.“ (VLB 594-595)

Slova Starého zákona byla adresována izraelskému lidu a jeho vůdcům (Dt 30,11-14; Iz 1,10; 5,3; 40,1.2; Jr 2,4; 4,1). Podobně texty Nového zákona jsou určeny přímo členům křesťanských sborů (J 20,31; Ř 1,7; 1 K 1,2; Zj 1,3).

2. Jak potvrzuje sedm dopisů sedmi církvím, že jim může rozumět člen církve v každém historickém období? Zj 2,7.11.17.29 atd.

„Kdo zkoumá Boží slovo a vnímá působení Ducha svatého, nezůstane ve tmě.“ (COL 36)

PÍSMO STAČÍ

1. Co nám texty v 2 Tm 3,15-17 a v Ř 15,4 říkají o bohatosti Písma? V čem můžeme nalézat jeho bohatství?

Známé protestantské krédo ze 16. století nám jasně zjevuje zásadu, že Písmo je základem víry: „Věříme, že svatá Písma zcela zjevují Boží vůli a všechno, čemu má člověk uvěřit v zájmu svého spasení, je v něm obsaženo... Proto je zakázáno cokoliv k Božím slovům přidat nebo z něj ubrat.“ (Belgické vyznání víry, 1561)

Uvedená zásada nám nechce říct, že Bible obsahuje všechny apoštolské a prorocké spisy, které kdy byly napsány – vždyť mnohé z nich se ztratily (Nu 21,14; 1 Kr 4,32; 1 Pa 29,29; 1 K 5,9; Ko 4,16), ale znamená, že Písmo obsahuje dostatečné a jasné poselství o spasení, protože jsou v něm zásady morálního života, pořádku a správy církve.

2. Co píší apoštolové Jan a Petr o Písmu ve vztahu k našemu spasení?

J 20,31: _____

2 P 1,19: _____

O našem spasení rozhoduje Bůh, ale jeho zaslíbení nás naplňují jistotou, že nás přijímá. Tato jistota pramení ze spolehlivého a věrohodného Božího slova. Proto nemůže být založena na našich pocitech či logice. Proto každý, kdo tvrdí, že jistota spasení není závislá jen na Ježíši, ale je dána i jinými prvky, zbavuje se pravé jistoty spasení. Bible je uceleným a bezpečným základem pro naše spasení. Naše naděje na věčný život stojí výlučně na Božím slovu, jehož středem je poselství o Kristu. Spasení tedy spočívá na samotném Kristu.

3. Kde bereš jistotu, že tvoje spasení je zakotvené v osobě Ježíše Krista tak, jak jej představuje Písmo, a ne pouze ve slovech, která obsahuje?

Doporučené studium

Přečti si i následující texty o jistotě spasení: Žd 2,1-4; 4,12; Gn 12,1-3; Ex 3,2-10; 24,12; 31,18; Ž 119,52.81.105.111.130; Kaz 12,13; Jr 23,29; Zj 22,18.19

Z knihy „Velké drama věků“ si přečti úvod a 37. kapitolu „Naše jediná jistota“. Při tomto studiu nejdříve hledej společný kontext studovaných částí. Pak se ptej, jaké poselství měl pro ty, kterým byl původně adresován. Teprve potom aplikuj pravdy tohoto poselství do svého duchovního života.

„Bůh ve svém Slovu poskytuje lidem vědomosti potřebné ke spasení. Písmo svaté je proto potřeba přijímat jako autoritativní, neomylné zjevení Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zjevuje věrouku a je zkušebním kamenem pro posuzování zkušeností.“ (VLB 10)

„První a nejvyšší povinností každé rozumné bytosti je naučit se z Písma, co je pravda, pak podle toho žít a povzbuzovat druhé, aby to dělali také. Měli bychom každý den pilně studovat Bibli, uvažovat o každé myšlence a porovnávat jedno místo v Bibli s ostatními. S Boží pomocí si musíme utvořit svůj názor, protože před Bohem budeme odpovědní každý sám za sebe.“ (VLB 597-598)

Diskusní otázky

- 1. Proč dal Bůh Izraeli své Písmo?**
- 2. Jak můžeme skrze poznání dějin Izraele, život Ježíše Krista a jeho apoštolů lépe porozumět poselství Písma?**
- 3. Co bude ovocem přijetí a správného pochopení evangelia?**
- 4. Proč nelze Krista oddělit od spasitelského úkolu?**

Shrnutí

Bible není, jak si mnozí myslí, na prvním místě knihou zákonů a směrnic. Je především inspirovaným záznamem Božích slov a činů v dějinách spásy. Nalezneme v něm i odpovědi člověka na Boží volání. Boží zjevení má vždy historický charakter. Bůh k nám promlouvá přímo skrze své Písmo a ovlivňuje tím naše svědomí. Naše jistota osobní spásy je založena na pevné skále Božího slova (2 Tm 2,19).

KRISTUS – NAŠE JISTOTA

Texty ke studiu

L 4,16-21; J 3,16; 17,3; Ex 6,1-3; Mk 8,31-33; Ř 5,8

Základní verš

„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“ J 5,39

Základní myšlenka

Kristus nás vykoupil z hříchu, z nadvlády smrti a satana. Přesně tak nám to zjevuje Písmo.

Kristus – jistota věčného života

Osoba Ježíše Krista je tak spojena s jeho dílem, že není možno pochopit jedno bez druhého. G. C. Berkouwer napsal: „Nevědět, kdo je Kristus, znamená nepochopit jeho dílo. Nevidět správně jeho dílo zase znamená nepochopit ho jako osobu.“

Požehnání, která přijímáme coby výsledek Kristova vykupitelského díla, nemohou být oddělena od jeho osoby. Nezáskáme je diskutovat a spekulacemi o jeho přirozenosti, ale pouze společenstvím s ním. Apoštol Petr řekl: „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk 4,12) Také apoštol Pavel zdůrazňuje, že „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou“. (2 K 5,19)

Úkol na tento týden je zaměřen více na osobu Ježíše Krista, zatímco v úkolu příštího týdne se zase budeme více věnovat jeho dílu.

KRISTUS – ÚSTŘEDNÍ POSTAVA PÍSEM

1. Jakým způsobem ukazoval Kristus na skutečnost, že byl poslaný, aby naplnil všechna smluvní zaslíbení? L 4,16-21

„Ačkoli Židé toužili po příchodu Mesiáše, neměli o jeho poslání správnou představu. Netoužili po vysvobození z hříchu, nýbrž po vysvobození z moci Římanů. Vzhlíželi k Mesiáši jako dobyvateli, který zlomí moc utlačovatele a povýší Izrael na říši, která ovládne svět. Tím byla připravena půda k tomu, aby mohli později Spasitele zavrhnout.“ (TV 29-30)

2. Na co se podle Ježíše zapomínalo při výkladu biblických textů, které se týkaly Mesiáše? L 24,25-27.44

Způsob, jakým Ježíš ukazuje svým učedníkům, že je Mesiáš zaslíbený v Písmech, je pro nás velmi důležitý. Kristus nechce, abychom v něj věřili pouze na základě zázraků a nadpřirozených znamení. Přeje si, aby naše víra byla založená na předpovězených proroctvích a předobrazech Písma a na jejich naplnění v jeho osobě. Právě taková víra přináší jistotu spasení. Když učedníci po Ježíšově výkladu pochopili, jak se biblická zaslíbení naplnila v Kristově životě, smrti i vzkříšení, jejich srdce se znovu rozhořela radostí (L 24,32.45).

Pochopíme-li Starý zákon jako zaslíbení a Nový zákon jako jeho naplnění, mohou i naše srdce zahořet osobní jistotou, že Ježíš z Nazareta je zaslíbeným Mesiášem. Prostřednictvím Písma k nám Kristus neustále promlouvá. Díky jeho svědectví můžeme být přesvědčeni, zrovna jako Samaritánka, že „toto je opravdu Spasitel světa“ (J 4,42).

3. Jak Kristus naznačil, že je větší, než všichni izraelští proroci, králové a kněží? Mt 12,41.42.6

„Kristus řekl, že je větší než chrám a oznámil, že je cesta, pravda a život. V něm se měly naplnit všechny obřadní ceremonie. Stal se dokonalým chrámem. V něm jsou soustředěny všechny funkce v církvi.“ (FE 399)

4. Co by ve tvém případě mohlo představovat ono „nic“, které vzpomíná ap. Pavel ve svém listě k Filipským? F 3,7.8

KRISTOVO BOŽSTVÍ – NAŠE JISTOTA VĚČNÉHO ŽIVOTA

Ježíšovo učení o jeho božském původu dokazuje jeho věčnost. Ve své velekněžské modlitbě řekl: „A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět“ (J 17,5).

Mluvil, jako nikdo před ním. Jeho moudrost a znalost Písem udivovala mnohé (J 7,46). Pouze on, který je roven Bohu, nám mohl zprostředkovat pravé poznání svého Otce. „Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit“ (Mt 11,27).

1. Jak zdůraznil Ježíš skutečnost, že věčný život závisí pouze na živém spojení s ním? J 3,16; 17,3

Jedno z nejpozoruhodnějších prohlášení Ježíše Krista je zaznamenáno v evangeliu Janově: „Nebo jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě“ (J 5,26). Bůh, náš Otec, nám dává v Ježíši jistotu, že každý hříšník je volán k věčnému životu. Následující Ježíšovy výroky se mohou stát stálým zdrojem pokoje, protože vycházejí z jistoty Kristova božství.

„Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven“ (J 6,37). „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den“ (J 6,44). „Já jsem ta cesta, pravda i život... Kdo vidí mne, vidí Otce“ (J 14,6-9). „Já a Otec jsme jedno“ (J 10,30). Ježíš své božství nepotvrzoval pouhým řečením, ale i svým charakterem a svými skutky. Jedním z nejpřesvědčivějších zázraků, které Ježíš vykonal během své služby, bylo vzkříšení Lazara.

Ve vlastním životě Ježíš zvítězil nad smrtí. To dokazuje, že má sílu a právo splnit naši touhu po věčném životě. Ve vrcholném skutku své vykupitelské lásky prokázal své božství. Proto mohl říci: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“ (J 11,25).

2. Jak potvrzovali někteří Kristovi učedníci jeho božství?

Petr, Mk 16,16: _____

Jan, J 1,14,18: _____

Tomáš, J 20,28: _____

3. Jak může víra v Kristovo božství prohloubit tvoje křesťanské přesvědčení a jak ovlivňuje tvůj způsob života?

„JÁ JSEM“

Ježíš užíval výraz JÁ JSEM (řecky ego eimi) v různých situacích. Často jej používal ve spojení s podstatným jménem, jako např. „já jsem světlo světa“, „já jsem ten dobrý pastýř“, „já jsem ten pravý vinař“, atd. Při určitých příležitostech však použil výraz JÁ JSEM v absolutním smyslu jako zcela specifickou a naprosto odlišnou frázi, bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení.

1. Co chtěl Ježíš zdůraznit v následujících textech, kde se označil jako JÁ JSEM?

J 8,58: _____

J 13,19: _____

Poslední verš nám ukazuje, že toto svědectví Ježíše o sobě samém je součástí naší víry v něho. Jeho přijetí nebo odmítnutí bylo pro Ježíšovy současníky otázkou života a smrti: „Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších“ (J 8,24).

2. Proč chtěli Židé Ježíše ukamenovat? J 8,59; 10,31.33

„JÁ JSEM“ (JHVH) bylo jméno, kterým se Bůh zjevil Mojžíšovi v hořícím keři: „JSEM, KTERÝ JSEM. Tak to řekneš synům izraelským. JSEM mne poslal k vám“ (Gn 3,14). Tento božský titul na sebe Ježíš vztáhl, aby potvrdil svůj původ. Řekl: „Já a Otec jsme jedno“ (J 10,30). Poukazoval rovněž na své skutky, které měly také potvrdit jeho božství.

„Otec je ve mně a já v Otci“ (J 10,38). Tato jednota poukazuje na to, že Ježíš je se svým Otcem zajedno v podstatě, vůli i záměrech.

3. Jak důležitý význam mělo „JÁ JSEM“ pro starozákonní Izrael? Ex 6,1-3.6.7; Iz 41,4; 43,10-13

4. Co pro tebe znamená Kristovo ujištění „JÁ JSEM alfa i omega, první i poslední, počátek i konec“? Zj 22,13

JEŽÍŠ JAKO „SYN ČLOVĚKA“

Výraz „Syn člověka“ se ve všech evangeliích vyskytuje celkem 65krát. Bylo to oblíbené Ježíšovo pojmenování sama sebe. Jeho význam je jasnější, když ho začneme chápat jako prorocký popis nebeské bytosti, která má plnou Boží autoritu, moc a postavení tak, jak to popisuje soudní scéna u Daniele: „... s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka...“ (Da 7,13.14).

Většina současných biblických profesorů chápe výraz „Syn člověka“ jako mesiášský titul, a ne jako označení Kristova člověčenství.

George E. Ladd dělí Ježíšovo použití uvedeného výrazu do tří skupin:

1. Syn člověka, který koná svou službu na zemi (Mk 2,10; L 19,10);
2. Syn člověka v utrpení a smrti (Mk 8,31; 10,45);
3. Syn člověka v budoucí slávě (Mk 8,38; 14,62).

1. Jaké pozadí měla – podle Daniele 7. kapitoly – reakce Židů na informaci, že Syn člověka musí trpět, být zabítý a potom „vyvýšený“? Jaká byla reakce ap. Petra? Mk 8,31-33; J 12,32-34

2. Jaký význam mělo Ježíšovo zaslíbení, které zaznamenal Jan? J 1,51 (srovnej s Gn 28,12)

Kristus přišel obnovit spojení mezi nebem a zemí. Byl s Bohem, svým Otcem, od věčnosti. Proto mohl zjevit skutečný charakter Boha-Otce a jeho vůli, což náboženští vůdcové překroutili. Bůh však poslal Ježíše také proto, aby přitáhl všechny lidi k sobě a daroval jim spasení. Od té chvíle bude vztah člověka k Bohu vyjádřen jeho vztahem ke Kristu. Svou lidskou přirozeností je Ježíš spojený s námi, zatímco svým božstvím je spojen s Bohem.

„Kristovo člověčenství je pro nás vším. Je zlatým řetězem, který spojuje naše životy s Kristem a jeho prostřednictvím s Bohem.“ (1 SM 244)

3. Jaký význam mají Ježíšova slova o Synu člověka, která řekl Nikodémovi? J 3,14.15 (srovnej s Nu 21,8.9)

„Stále jsou mezi námi tisíce těch, kteří potřebují poznat tutéž pravdu, ze které Nikodém pochopil smysl vyvýšeného hada. Spoléhají se na to, že poslušností zákona získají Boží přízeň. Když jsou vyzváni k tomu, aby pohlédli na Ježíše a uvěřili, že zachránit je může jen svou milostí, volají: „Jak se to může stát?“ (TV 175-176)

JEŽÍŠ KRISTUS – ZÁKLAD NAŠÍ VÍRY

Pochopení Písma není jeho konečným cílem, ale prostředkem k poznání Krista, o kterém vydává svědectví. Víra a jistota spasení nemohou ani okamžik existovat bez zakotvení v živém Bohu a Spasiteli.

1. Co je podstatou víry, která nás spojuje s živým Bohem a Kristem? Ř 10,9-13.17

„Formální víra v Krista, která Krista přijímá pouze jako Spasitele světa, nemůže přinést duši uzdravení. Víra, která vede ke spáse, nespočívá v pouhém rozumovém souhlasu s pravdou. Tomu, kdo čeká, že se dozví všechno, dříve než uvěří, nemůže se dostat požehnání od Boha. Nestačí věřit tomu, co o Kristu slyšíme, musíme věřit v něho. Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, skrze níž ti, kteří přijímají Krista, vcházejí do společenství s Bohem. Pravá víra je život.“ (TV 237-237)

2. Kde má víra v Krista, jež nás může spasit, svůj původ? Kdo přebírá iniciativu, pokud se jedná o naše spasení? J 6,44.65; 12,32; Ř 5,8; 1 K 2,12-14

„Má jít hříšník ke Kristu, až když bude naplněn výčitkami svědomí? Prvnímu kroku předchází silné působení Ducha sv. Pokud člověk odpovídá na jeho volání, je přiváděn ke Kristu stále blíž a blíže. Teprve v jeho přítomnosti lituje svých hříchů. Hříšník je připodobněn ke ztracené ovci, která má šanci dostat se zpět do stáda jedině tehdy, když ji pastýř najde.“ (1 SM 390)

Ježíš se modlil ke svému Otci: „Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří“ (J 17,20). Oba, tedy Bůh-Otec i jeho Syn, jsou předmětem naší víry: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“ (Mt 16,16). „Pravda, kterou Petr vyznal, je základem víry věřících. Kristus sám říká, že tato pravda je věčný život.“ (TV 411-412)

3. Jakým způsobem jsi poznal Krista jako svého osobního Spasitele a Pána? Poděl se o své osobní svědectví v sobotní škole.

Doporučené studium

Přečti si následující texty ze Skutků ap. pro lepší pochopení vztahu mezi mesiášskými proroctvími a evangeliem: Sk 2,22-36; 9,22; 13,23.30-39; 17,2.3; 18,5.28. Přečti si také Dt 32,39; Mt 16,13.17.21-23; J 1,3.4.45; 5,39; 11,25.26; 2 K 8,9; 1 Tm 2,5.6

Přečti si 58. kapitolu z knihy Proroci a králové.

V 17. kapitole knihy Touha věků je popsán Nikodémův příběh a jeho rostoucí přesvědčení, že Ježíš je Mesiášem ze starozákonních proroctví. Čteme tam: „Skrze víru přijímáme milost od Boha, avšak samotná víra není naším Spasitelem. Je pouze rukou, kterou se chápeme Krista a přivlastňujeme si jeho zásluhy jako jediný lék proti hříchu.“ (TV 175-176)

„V Kristu je život původní, nevypůjčený, neodvozený. 'Kdo má Syna, má život' (1 J 5,12). Kristovo Božství je jistotou věřícího o věčném životě.“ (TV 529-533)

Diskusní otázky

- 1. Proč jsou jádrem Starého zákona mesiášská proroctví?**
- 2. Proč se Kristův výrok „JÁ JSEM“ a výraz „Syn člověka“ staly zkouškou víry?**
- 3. Co znamenají Ježíšova slova: „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží?“ (Mt 11,6)
Co je tedy podstatou hříchu? (viz J 16,9; 3,36; Žd 10,29-31; Mt 12,31)**

Shrnutí

Bůh zaslíbil Spasitele ihned po pádu do hříchu. Byl to on, kdo převzal iniciativu za naše spasení. Všechna proroctví o Mesiáši naplňují a rozvíjejí první zaslíbení z Gn 3,15. Evangelia byla napsána, „abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu“ (J 20,31). Mesiáš z proroctví je víc než oslavovaný král, kněz a prorok. On je jednorozený Boží Syn. Naše spasení je založené na jeho spolehlivých zaslíbeních a nezpochybnitelných dějinných skutečnostech.

KRISTOVO DÍLO – NAŠE JISTOTA

Texty ke studiu

J 4,25.34; 19,30; 2 K 5,14-21; Ef 1,4; Žd 6,19.20; Sk 17,31

Základní verš

„Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.“ 1 Tm 1,15

Základní myšlenka

Ježíšovo misijní poslání spočívalo v jeho touze hledat a zachránit ztracené.

Kristův život, jeho smrt, vzkříšení a prostřednická služba – naše jistota

Křesťané věří v Ježíše Krista nejen jako v Božího Syna, ale také v jeho vykupitelské dílo, které koná pro záchranu lidstva. To je jádrem evangelia. Ježíš věděl o svém poslání Spasitele a nic mu nemohlo zabránit v jeho uskutečnění. Skutečný význam Kristova díla není závislý na jednostranných spekulacích, se kterými přichází někteří teologové a které vedou do pastí pochybnosti a nejistoty. Svědectví Ducha svatého je jasné, účinné a autoritativní pro každého, kdo hledá upřímně pravdu o Božím zjevení. Evangelium je jediným, konečným a pravdivým pohledem na dílo Ježíše Krista. Pouze osvícení Duchem svatým umožňuje duchovním pohledem pochopit jeho vykupitelský význam (1 K 2,14). Přijmout Spasitele znamená získat plný pokoj, dokonalou lásku a pevnou jistotu.

Tento týden se zaměříme na jistotu, která pramení z Ježíšova poslání jako našeho Krále, trpícího Služebníka a našeho jediného Prostředníka a Soudce.

KRISTUS – VÍTĚZNÝ KRÁL

1. Co bylo prvním úkolem, který Kristus splnil ihned po svém křtu v náš prospěch? Mk 1,12.13

Kristovo vítězství nad satanem a jeho pokušením nám jasně ukazuje, že jeho posláním bylo v prvé řadě porazit vládce tohoto světa a zjevit se jako pravý Král lidstva této země. „Člověk je v zajetí moci, která je silnější, než on sám. Konečným cílem poslání našeho Pána je osvobodit lidstvo ze satanova zajetí a převést je pod vliv Božího království.“ (G. E. Ladd)

2. Jak Kristus po vítězství nad satanem zdůraznil skutečnost, že je Mesiáš? L 4,16-21

Ježíš obrátil pozornost Židů na své jedinečné poslání, které předpověděl Izajáš slovy o vyhlášení „milostivého Hospodinova roku“ (Iz 61,2). Skutečné naplnění tohoto proroctví se uskutečnilo v životě a díle Ježíše Krista, což konal jako Bohem poslaný Mesiáš. „Dnes se splnilo Písmo (Iz 61,1.2; 49,8.9; 58,6), které jste právě slyšeli“ (L 4,21).

Ježíš začal vyhánět démony (L 4,31-44), vysvobozovat lidi z otroctví hříchu (L 5,1-32) a ze zajetí tradic (L 5,33-6,11). Dokonce samotní démoni museli vyznat: „Ty jsi Syn Boží“ (L 4,41). To znamená, že i oni poznali v Kristu nadpřirozenou bytost – samotného svatého Boha. Ježíš využil svou božskou moc, aby vykoupil z otroctví hříchu a satana všechny zotročené.

„Milosrdenství, které se projevílo v každém jeho skutku, svědčilo o jeho božském pomazání.“ (TV 240-241)

„Skutky Kristovy svědčily nejen o tom, že je Mesiáš, nýbrž ukazovaly, jakým způsobem bude zřízeno jeho království.“ (TV 216-217)

3. Co u Jana Křtitele vyvolalo pochybnosti o Kristově poslání? Mt 11,2-6 Co vyvolává pochybnosti v tobě? Může ti Ježíš nějakým způsobem pomoci tyto pochybnosti překonat?

KRISTUS – TRPÍCÍ SLUŽEBNÍK

1. Jak pochopil Kristus své poslání trpícího Služebníka? Iz 53. kap.; Mk 8,31

V Písmu nacházíme čtyři proroctví, která se týkají „trpícího služebníka Hospodinova“ a která popisují dílo Mesiáše (Iz 42,1-6; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53,12). Pod zorným úhlem těchto proroctví viděl Ježíš celý svůj život i svou smrt (L 22,37). Když Petr vyznal, že Ježíš je Bohem seslaný Mesiáš a Boží Syn, začal Kristus postupně učedníky seznamovat s tím, že musí mnoho trpět, být zavržený a zabitý. Důraz na slovo „musí“ neznamenal, že se do této situace dostal díky osudu, z něhož není úniku. Naopak, ukazuje na jeho ochotu podřídit se Boží vůli v zájmu vykoupení lidstva (Mt 26,39.42).

2. Co znamenají Kristova slova, že přišel dát svůj život jako „výkupné za mnohé“? Mk 10,45

„Výkupné“ je synonymem „výkupní ceny“ (1 K 6,20). Výraz „za mnohé“ znamená doslovně „místo mnohých“. Bibličtí učenci správně chápou v Ježíšových slovech zapsaných u Mk 10,45 odvolání se na text u Iz 53,11.12, kde je předpověděno, že Hospodinův služebník ponese hříchy za „mnohé“, kterým dá svou spravedlnost. Na jiném místě Kristus naznačuje, že jeho nastávající smrt přinese mnohým záchranu (J 10,11.15.17.18).

Když byl Ježíš členem lidské rodiny, byl smrtelný. Jako Bůh je Ježíš zdrojem života. Mohl odolat smrti, mohl se vzepřít její nadvládě. Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby mohl přinést život a nesmrtelnost. Nesl hřích světa, snášel jeho kletbu, svůj život položil jako oběť, aby lidé nemuseli zemřít věčnou smrtí.“ (TV 483-484)

3. Jak přibližoval apoštol Pavel prvním křesťanům zvěst o tom, že Kristus zaplatil výkupné za celé lidstvo? Ř 3,25; 1 Tm 2,3-6

„Kristus přijal podobu služebníka a přinesl oběť. Byl současně knězem i obětí.“ (TV 24-25)

4. Jak rozumíš skutečnosti, že tě Kristus vykoupil? Co to pro tebe znamená?

„POJĎTE KE MNĚ...“

1. Co a jak se máme od Krista naučit? Mt 11,28-30

„Vzpomínané jho je Ježíšovo jho, ne jho zákona; učednictví v sobě zahrnuje vztah k jeho osobě.“ (D. A. Carson)

Ježíš k sobě zve každého člověka, protože všichni se namáháme a jsme unaveni. Čím je břemeno těžší, tím žádanější a potřebnější je odpočinek, který nám nabízí. Samozřejmě, že nabídka je doplněna výzvou: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne...“ Vyžaduje to naši ochotu vstoupit do Ježíšovy školy, stát se jeho žáky a učit se být „tichým a pokorným srdcem“ jako byl on.

„Ti, kdo berou Krista za slovo, svěřují své duše jeho péči a své životy jeho vedení, najdou mír a pokoj. Nic na světě je nemůže zarmoutit, když je Ježíš potěšuje svou přítomností.“ (TV 330-331)

2. Co bylo základem Kristova učení o příchodu jeho království v Kázání na hoře? Mt 5,1-12

Ježíš řekl: „Vždyť moje království je mezi vámi“ (L 17,21). Co tím myslel? Boží království je reprezentované Kristem. Kde je on, tam je Boží vláda. Nyní, když přišel Král, je Boží království mezi nimi – na dosah. Pokud jej přijmou, bude v jejich srdcích.

3. Čím Kristus zdůraznil důležitost svých slov? Proč je vyslovil? Mt 7,24-27

Krista přijímáme tehdy, když přijímáme jeho slova. On je Boží slovo, on říká Boží slovo. Jeho slova jsou naplněna Boží mocí a láskou. Když vírou přijímáme Boží slovo, je nám současně s ním propůjčena síla k jeho poslušnosti.

„Boží slovo je jedinou pravou jistotou světa. Je to pevný základ. Ježíš přece řekl: ‘Nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou’ (Mt 24,35).“ (MB 149)

4. Jakou jistotu vnesla do tvého života Ježíšova slova, když jsi jim začal důvěřovat?

KRISTUS – JEDINÝ PROSTŘEDNÍK

1. Kdy se Boží Syn stal prostředníkem mezi Bohem a člověkem? Zj 13,8; 1 P 1,20,21

Satan záměrně představil Boha jako „přísné a neúprosné božstvo“ (TV 10) a „tvrdého panovačného despota“ (COL 204). Je to falešné pochopení Boha, které ničí veškerou jistotu a radost ze spasení. Kristus jako jediný a dokonalý představitel svého Otce přinesl světu jeho pravdivý obraz, protože s ním žil od věčnosti v tom nejužším vztahu (J 1,2; 17,5,24), „v lůně Otcově“ (J 1,18). Právě proto mohl Kristus dokonale představit jak Boží vůli, tak jeho podstatu. Na Ježíšově tváři mohli lidé vidět světlo Boží slávy (2 K 4,6), protože byl „odleskem Boží slávy a obrazem jeho podstaty“ (Žid 1,3). Na druhé straně je však Kristus i dokonalým představitelem lidského rodu, „druhým Adamem“ (1 K 15,47). Přisvojil si tělo a krev a ve svém utrpení se naučil poslušnosti (Žd 2,14; 5,8).

2. Proč bylo nutné, aby na sebe Kristus vzal „podobu hříšného těla“ a žil dokonale poslušným životem? Ř 8,3,4; Žd 2,14-18

Evangelium klade stejný důraz jak na vzkříšení, tak na Kristův kříž. List Židům připomíná, že Ježíš okusil smrt „za všechny“, což znamená za každého (Žd 2,9), a „byl vyveden z mrtvých jako velký pastýř“ (Žd 13,20). To ukazuje, že Boží záchranné úsilí překračuje rámec Golgoty a jde až za zmrtvýchvstání. Kristus byl Bohem ustanovený „za velekněze podle řádu Melchisedechova“ (Žd 5,10). Velký důraz je rovněž kladen na to, že vzkříšený Ježíš usedl „po pravici Božího majestátu na výsostech“ (Žd 1,3), aby se stal „veleknězem milosrdným a věrným“ (Žd 2,17).

3. V čem spočívá Kristova přímělná služba? Žd 2,18; 4,15.16; 7,25; 8,1

„Vylití Ducha o letnicích bylo sdělení nebes, že Vykupitel byl slavnostně dosazen na trůn. Podle svého zaslíbení poslal pak svým následovníkům Ducha svatého z nebe jako znamení, že přijal jako kněz a král všechnu moc na nebi a na zemi a že je pomazaným svého lidu.“ (SA 38-39)

4. Jak se Kristova velekněžská služba dotýká tvého každodenního života?

KRISTUS – SOUDCE CELÉHO SVĚTA

1. Co učil Ježíš o sobě jako o Soudci nad všemi lidmi? Mt 7,21-23; J 5,22.27

Tvůrce nebe i země je svatý a spravedlivý Bůh, který nás stvořil k životu v dokonalém vesmíru. Písmo nám říká, že Bůh uplatní své právo soudit spravedlivě svět. Když Kristus oznámil, že bude Soudcem Izraele, byli židovští vůdcové nadmíru pobouřeni. Obdobně reagovali v situaci, když Ježíš před Sinhedrinem prohlásil, že on má stejná práva jako jeho Otec a že jeho dílo je zrovna tak posvátné, jako dílo Otcovo (J 5,17).

„Kněží a zákoníci se považovali za soudce, kteří budou soudit Kristovo dílo. Kristus se však sám prohlásil za jejich soudce a za soudce celé země.“ (TV 209-210)

2. Podle jakých měřítek bude Kristus soudit svůj lid? J 12,48-50; 15,22-24; Mt 25,40.45

Uvedené verše nám prozrazují, že Kristus nás bude soudit podle toho, jak zodpovědní jsme byli v našem vztahu k Bohu a k bližním. Definice hříchu a spravedlnosti se stává životně důležitou. Evangelium nás učí, že obě definice musí být orientovány na Kristův život a jeho slovo, nikoliv na mravní zákon.

Ti, kteří dodržují pouze literu zákona a neuznávají přitom jeho Tvůrce, budou před Boží tváří odsouzeni. „Kdo v něho věří, není odsouzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“ (J 3,18).

3. Jakou jistotu do našeho života vnáší víra v to, že Kristus bude naším Soudcem? Za 3,1-7; Ř 8,30.33.34

„Protože okusil všechno lidské utrpení i pokušení a ví, jak je člověk křehký a hříšný, protože za nás vítězně odolal satanovým svodům a bude spravedlivě a laskavě soudit ty, za jejichž spásu vylil svou krev, pro to všechno je Syn člověka ustanoven vykonat soud.“ (TV 209-210)

4. Jak se díváš na budoucí soud, když víš, že Kristus je nejen naším Soudcem, ale také obětí za naše hříchy, náš mocný Obhájce a soucitný Přítel?

Doporučené studium

O Kristově díle si více přečti v: Iz 61,1.2; 25,31-34; J 1,18; 12,48-50; Zj 1,12-18 a v knize Touha věků kapitoly 21. a 31.

„S Kristem bylo naloženo tak, jak my zasloužíme; to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak on zaslouží. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž neměl podíl, a to proto, abychom mohli být očištěni jeho spravedlností, na niž jsme se nepodíleli. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl jeho.“ (TV 24-25)

Apoštol Pavel shrnul evangelium takto: „To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (1 Tm 2,3.4). Jak úžasná jistota pro nás vyplývá z těchto slov.

Diskusní otázky

1. Čím je pro tebe Kristus osobně?
2. Co pro tebe znamená skutečnost, že Ježíš sám sebe nazývá Chlebem živým, Světlem světa, dobrým Pastýřem, pravým Vínařem, Vzkříšením a Životem?
3. Jak se podílíš na Kristově životě a jeho díle?

Shrnutí

Tento týden jsme se zaměřili na důležité aspekty Kristova díla, které nejsou v rozporu, ale vzájemně se doplňují. Musíme se vyvarovat nebezpečí, které hrozí, pokud se zaměříme jen na určitou oblast jeho díla, a ostatních si nebudeme všimnout nebo je budeme zanedbávat. Vcelku svědčí o jednotě a bohatství zachraňujícího díla Ježíše Krista, které nám dává jistotu spasení.

JISTOTA OSPRAVEDLNĚNÍ Z VÍRY

Texty ke studiu

Mt 2,5-12; 20,10-16; L 18,1-4; 15,11-32; J 8,1-11; 1,29

Základní verš

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“
J 3,17

Základní myšlenka

Z učení a života Ježíše Krista se dovídáme vzácné pravdy o spasení a vysvobození z moci hříchu. K velkému překvapení svých učedníků Ježíš učil, že Bůh ospravedlňuje kajícího hříšníka již zde a nyní.

Proměňující moc Božího odpuštění

Ježíšovo učení obsahuje víc než jen nové myšlenky o vztahu Boha k člověku. Zahrnuje v sobě rovněž Boží proměňující moc a klade základy osobního vztahu mezi Bohem a věřícím v Krista. Ježíš učí, že ospravedlnění a odpuštění nespočívají v aktualizaci záznamů v nebeských knihách, ale v novém zmocnění pro život s Bohem. Náš laskavý nebeský Otec hledá v životech svých dětí odraz své milosti a lásky. Klíčová otázka z Ježíšových úst zní: „Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ (Mt 18,33).

Boží odpuštění není pouze úkonem, kterým nás Bůh zbavuje trestu. „Není to jen odpuštění hříchu, ale také vysvobození z jeho pout. Je to dar spasitelné lásky, která přetváří srdce.“ (MB 117)

JISTOTA BOŽÍHO ODPUŠTĚNÍ

1. Co o odpuštění hříchů učí Ježíš? L 18,14; J 8,11

Boží odpuštění je víc, než vyhlášení amnestie anebo odpuštění našeho dluhu vůči Bohu. Je to Boží ujištění, že v našem vztahu s ním je zase všechno v pořádku, že naše spravedlnost je obnovená.

Ježíš tento akt nazývá ospravedlněním. Obsahuje dva důležité prvky, které jsou naznačeny v Zachariášově vidění o veleknězi Jóšuovi a andělovi (viz Za 3,1-7). Zde vidíme, že odpuštění či ospravedlnění v první řadě znamená vysvěcení špinavého roucha z Jóšui (v. 3). Následuje oblečení „slavnostního roucha“ a „čistého turbanu“ (v. 4. a 5.). Uvedená ilustrace obsahuje celou pravdu o Božím odpuštění či ospravedlnění ve dvou duchovních etapách, které nám ukazují, že Bůh s námi zachází, jako bychom nikdy nezhřešili. Je to jeho úžasná milost, kterou nelze lidským rozumem pochopit. Proto ji přijímáme vírou. Ospravedlnění bude vždy Božím darem.

2. Čím Ježíš potvrdil, že má božskou autoritu k odpouštění hříchů? Mk 2,5-12

Ježíš uzdravil ochrnutého v Kafarnaum, aby ukázal, že má moc odpouštět hříchy a že je tu především pro ty, kteří ztratili veškerou naději a žijí v zoufalství. Svoji stvořitelickou moc použil k tomu, aby zdeformovanému tělu ochrnutého vrátil zdraví.

„Netoužil ani tak po tělesném uzdravení, jako spíše po ulehčení od břemene hříchu. Kdyby tak mohl spatřit Ježíše a získat ujištění o odpuštění a usmíření s nebem, byl by spokojen, ať už by podle Boží vůle měl žít, anebo zemřít. Tento umírající muž volal: ‘Kéž bych mohl přijít do jeho blízkosti.’“ (TV 266-268)

Z příběhu se dozvídáme, že základem Ježíšova mesiášského poslání bylo navrátit muže a ženy k Bohu skrze odpuštění hříchů.

3. Proč bylo pro Jana Křtitele důležité, aby představil Ježíše jako toho, kdo odpouští hříchy? J 1,29 Přemýšlej nad zaslíbeným odpuštěním podle Ž 103,2

4. Prožil jsi zkušenost odpuštění hříchů? Co to pro tebe znamenalo? Vneslo to změnu do tvého života?

BOŽÍ ODPUŠTĚNÍ V PODOBENSTVÍCH

1. Které dvě pravdy o odpuštění Ježíš představil v podobenství u L 18,1-8?

1. _____

2. _____

Od zahájení své služby Ježíš zdůrazňoval, že Boží spásná milost je nabízená „dnes“, ne pouze v čase smrti nebo posledního soudu (L 4,21; 19,9).

Kristus znovu připomínal toto zapomenuté a špatně pochopené poselství v podobenství o celníkovi, který – podle Ježíšových slov k velkému překvapení farizeů a ostatních židů – „vrátil se ospravedlněn do svého domu“ (L 18,14).

2. Jakým způsobem zdůraznil Ježíš skutečnost, že ospravedlnění znamená úplné smíření s Bohem? L 15,11-32

V podobenství o marnotratném synovi se Ježíš zabývá problémem lidí, kteří se od Boha vzdálili a rozhodli se žít bez něho. Ukazuje v něm, že naše vykoupení vychází z lásky Otce, který zve své děti zpět domů. Právě v okamžiku, kdy si syn uvědomil, že jej otec miluje, svítla mu naděje nového života a rozhodl se vrátit domů. Apoštol Pavel zdůrazňuje, že Boží dobrota vede k pokání (Ř 2,5).

„Jistota Boží lásky nabádá hříšníka k rozhodnutí, aby se vrátil k Bohu.“ (COL 204)

Vidíme zde také to, že Bůh touží přijmout každého hříšníka, který činí pokání, i to, že jej miluje dávno předtím, než projeví lítost nad hříchem.

3. K čemu nás vede správně pochopené a přijaté Boží odpuštění? L 7,40-48

Přijaté odpuštění vedlo Marii k vděčné lásce. Její projev vděku byl ovocem Ježíšovy odpouštějící milosti. Naopak Šimon, kterému též Ježíš odpustil, neprojevil svůj vděk slovem či skutkem.

4. Kdo je ti bližší? Marie nebo Šimon? Co ti tvá odpověď prozrazuje o tvém vztahu k Bohu?

BOŽÍ A NAŠE ODPUŠTĚNÍ

1. Na kterou Petrovu otázku odpověděl Kristus podobenstvím o nemilosrdném služebníku? Mt 18,21

Ježíš učí oduštění i v modlitbě: „Odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám“ (L 11,4).

„Je nám odpuštěno ne proto, že odpouštíme, ale proto, jak odpouštíme.“ (COL 251) Ježíš nám to zřetelně ukázal – viz Mt 6,14.15. Jinak řečeno, když neodpustíme, uzavíráme tím potrubí, kterým k nám proudí Boží milosrdenství. I v podobenství o nemilosrdném služebníku jsme učeni, že máme neúnavně odpouštět těm, kteří nás o to prosí.

2. K jaké zodpovědnosti volal král služebníka, který nedokázal odpustit? Co nám prozrazuje královo rozhodnutí? Mt 18,32-34

„Neochotu smířit se nemůže nic ospravedlnit. Kdo neumí být milosrdný k druhým, prozrazuje tím na sebe, že nepřijal Boha s jeho odpouštějící milostí... Bůh už mu skutečně odpustil, on však svojí nesmiřitelností prozrazuje, že stále odmítá Boží odpouštějící lásku. Odloučil se od Boha a je opět takovým, jaký byl dříve. Zrušil tím svá předcházející pokání a nosí ve své duši hříchy tak, jako by nikdy nečinil pokání.“ (COL 251)

Stává se, že někdy naše odpuštění podmiňujeme konkrétním počtem odpuštění. Ježíš však radí: „Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho a bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: 'Je mi líto', odpustíš mu“ (L 17,3.4).

Jedině Boží odpouštějící milosrdenství může být měřítkem pro naše odpuštění druhým.

3. Ježíš řekl: „Ano já tě neodsuzuji. Jdi a více nehřeš!“ Co nám tato slova říkají o naší odpovědnosti, když nám bylo odpuštěno?

OSPRAVEDLNĚNÍ MILOSTÍ NA POSLEDNÍM SOUDU

1. Jací lidé byli pozvaní na svatbu? Co nám to prozrazuje o samotném Králi? Mt 22,10; L 14,21

„V podobenstvích o svatebním rouchu a o večeři Kristus přiblížil nejen pozvání evangelia a jeho nepřijetí ze strany Židů, ale také nabídku milosti pohanům.“ (COL 307)

Ježíš předpověděl trojí pozvání na královskou hostinu. (Mt 22,3.4.8-10) První je od Krista a jeho učedníků. Druhé od apoštolů naplněných Duchem svatým po ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše. Židé na to reagovali velkým pronásledováním apoštolské církve v Jeruzalémě (Sk 8,1). Předpověděný soud nastal v r. 70 po Kr. Město bylo zničené a židovský národ rozptýlený (Mt 22,7). Třetí Boží pozvání přichází prostřednictvím hlásání evangelia pohanům. Král řekl: „Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu“ (Mt 22,8.9).

2. Jaký dar dostal každý účastník hostiny od samotného krále? Co nám svatební roucho symbolizuje? Mt 22,11.12 (srovnej se Zj 3,18 a Iz 61,10)

„Královi služebníci vítali u vstupních dveří všechny hosty a každému poskytli svatební oblek. Očekávalo se, že si jej každý obleče. Každý účastník svatební hostiny tak mohl tímto rouchem zakrýt svoje ekonomické či společenské postavení, své bohatství či svou chudobu.“ (S. J. Kistemaker)

3. Jaký druh lidí zastupuje host, který si odmítl obléci nabízené svatební šaty? Proč nakonec právě tento člověk oněměl? Mt 22,12.13

Důležitá je správnost výkladu pojmu „svatební roucho,..“ Podle Zj 3,4.5.18, kde je bílé roucho darem od Krista, symbolizuje jeho vlastní spravedlnost a milost. Z toho vyplývá, že jejím odmítnutím zdůrazňujeme vlastní samospravedlnost, tedy postoj, kterým je odmítána Ježíšova oběť na kříži.

4. Jak je tvé chování ovlivněno nošením „bílého roucha“?

KRISTOVA ILUSTRACE BOŽÍ MILOSTI

1. Proč nemohli dělníci pochopit štědrost hospodáře vůči těm, kteří pracovali mnohem kratší dobu? Jaký podíl na tomto postoji mělo jejich porovnávání sebe sama s jinými? Mt 20,10-16

„Pravda o daru Boží milosti byla mezi Židy téměř zapomenutá. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu pro spravedlivé lze získat skrze vlastní skutky. Celá jejich zbožnost byla prodchnutá ziskuchtivostí. Někteří Kristovi učedníci zastávali tentýž názor, i když Spasitel na tento omyl upozorňoval při každé příležitosti.“ (COL 390)

Naše dobré skutky a naše poslušnost zákona nemají zásluhový charakter pro věčný život. Ani ty nejlepší skutky a dobrá morálka nejsou základem našeho spasení. Odměna, kterou nabízí Bůh, je odměnou milosti, ne zásluh. „Do Božího města je člověku umožněn vstup pouze s darem Kristovy milosti.“ (COL 394)

2. Proč dělníci, kteří byli přijati do práce pouze na poslední hodinu pracovní doby, dostali tutéž mzdu jako ti, kdo pracovali celý den? Co nám to říká o štědrosti a velkodušnosti hospodáře? Mt 20,12-15

Tradiční protestantská teologie definuje milost jako „nezaslouženou přízeň“. Je to protiklad k teorii, která tvrdí, že odměnu si můžeme zasloužit na základě našeho úsilí před Bohem.

Ap. Pavel vyjádřil biblický koncept „odměny“, která se nesmí zaměňovat se „záslužnictvím“, takto: „Když z milosti, tedy ne na základě skutků – jinak by milost nebyla milostí“ (Ř 11,6).

3. Jak ovlivňuje ospravedlnění z milosti tvé vztahy s ostatními lidmi?

Doporučené studium

Mt 6,1-6.17.18; Sk 4,12; L 2,30. Dále si v knize Touha věků přečti 62. kapitolu „Hostina v domě Šimonově“.

„Za všechno, co máme, děkujeme Boží milosti. Božími dětmi se stáváme na základě milosti podle smlouvy mezi Bohem a člověkem. Milost nám prostřednictvím Spasitele přinesla vykoupení a znovuzrození a umožnila stát se Ježíšovými spoludědici. Jsme povinni tuto milost zvěstovat svým bližním.“ (COL 250)

Diskusní otázky

1. Jak můžeme v církvi společně pěstovat ducha milosti?
2. Proč se nabídce Boží milosti, která je nám nabízena zadarmo, často bráníme?
3. Jaký je význam Ježíšových slov, že „poslední budou první a první budou poslední“? (Mt 20,16)
4. Proč podle Lukáše (L 7,50) řekl Ježíš ženě: „Tvá víra tě zachránila“, a ne: „Tvá láska tě zachránila“? Jak může víra zachránit?
5. Jak bychom měli rozumět Božímu zaslíbení „odměny za věrnou službu“?

Shrnutí

Pro pochopení jistoty spasení je nejlepší, když ji ztotožníme s osobou Ježíše Krista. Tato myšlenka se táhne celým Novým zákonem. Naše víra musí proto spočívat v Kristu a ne v teoriích o něm. On je pravda, cesta a život. Kristus je dostačující zárukou záchrany. Jeho spravedlnost je absolutní jistotou našeho spasení.

PAVLOVA ZKUŠENOST A JEHO UČENÍ O JISTOTĚ SPASENÍ

Texty ke studiu

Ř 3,19-28; 4,1-8; 5,1; 8,1.14-17; F 3,1-11; Ga 2,15-21; 3,1-14; 1 Te 1,5

Základní verš

„Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ Ř 3,28

Základní myšlenka

Objev, že Ježíš je pravým Mesiášem Izraele a že ospravedlnění se děje výlučně vírou, byl pro Pavla novým světlem.

Jádro evangelia

V pochopení ospravedlnění podle židovských Písem a podle farizejské tradice je velký rozdíl. Ježíš se svými učedníky nezavrhl Mojžíše, Žalmy ani proroky, odmítli však jejich nesprávné uplatnění v životě. Ve svém Kázání na hoře se Kristus postavil proti záslužnické zbožnosti farizejů. Apoštol Pavel zase ve svých dopisech Římanům, Galatským a Filipským objasňuje nový pohled na spasení a posvěcení. Jejich studium přineslo církvi ve středověku oživující sílu, která vyvrcholila v reformaci. Uvedené epištoly jsou i pro dnešní církve výzvou, aby se ve svém učení a životě přidržovala jednoduchosti evangelia.

Prvotním záměrem protestantské reformace bylo obnovení jistoty spasení. To zůstává jádrem poselství i pro dobu konce, kdy se má svět připravit na druhý příchod Ježíše Krista. Poselství tří andělů ze Zj 14. kapitoly má svůj původ ve věčném evangeliu (Zj 14,6).

PAVEL A OSPRAVEDLNĚNÍ Z VÍRY

1. Co vedlo ap. Pavla k tomu, aby kladl tak velký důraz na ospravedlnění z víry v Krista? F 3,1-13

Před svým obrácením byl Pavel přísným farizejem. Ze všech sil se snažil dodržovat Boží zákon a zasloužit si tím Boží spravedlnost. Stará židovská tradice tvrdí: „Velký je Zákon, neboť dává život těm, kdo jej zachovávají na tomto světě, a kteří jej budou zachovávat i ve světě, který přijde, ve světě budoucím.“ (Pirke Aboth 6,7)

Pokud mluvíme o spravedlnosti ze zákona, pak Saul z Tarzu se považoval za bezúhonného (Fil 3,6). Na cestě do Damašku však v jeho přesvědčení a postoji k zákonu došlo k zásadní změně. Stalo se tak ve chvíli, kdy uslyšel hlas vzkříšeného Pána, který se jej ptal: „Saulu, Saulu, proč mě pronásleduješ?... Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého pronásleduješ“ (Sk 22,7.8). Krátce poté apoštol vystoupil a samotné Samařany šokoval tím, když dokazoval, že On (totiž Ježíš) je Kristus (Sk 9,22).

Samařská zkušenost způsobila u Pavla trvalou změnu v jeho teologii zákona a spasení. Od toho okamžiku viděl zákon Kristovým pohledem a stal se proto zastáncem spasení založeného na víře v Božího Syna.

2. Jak vysvětloval ap. Pavel nové poznatky o ospravedlnění z víry v Krista? Ř 3,27.28; 4,4.5

Pavlův výklad vychází z konceptu Boží „připočtené“ spravedlnosti kajícímu hříšníku, který mu věří. Pavel se snaží vysvětlit, že jeho poselství o „připočtené Boží spravedlnosti“ je v souladu s procesem spasení, který je naznačený ve Starém zákoně (viz Ř 3,21).

3. Z čeho čerpali Abram i David jistotu spasení? Gn 15,6; Ž 32,1.2 (srovnej s Ř 4,1-3.6-8)

„Kristova spravedlnost nahrazuje lidské selhání. Bůh přijímá a ospravedlňuje kajícího člověka, který v něj vkládá svoji důvěru. Zachází s ním, jako by byl spravedlivý, a miluje ho stejnou láskou jako svého Syna. To je proces, kterým je víra počítána za spravedlnost.“ (6 BC 1073)

4. Přečti si předcházející citát ještě jednou a přemýšlej o tom, co pro tebe osobně znamenají jeho myšlenky.

PAVLOVA STAROST

1. Jak přijal Pavel evangelium a co mu přineslo? Ga 1,11.12.15.16; F 3,8.9

Falešní učitelé, kteří přišli do Galácie z Jeruzaléma, vnášeli do místních sborů napětí a nepokoj. Nutili obrácené pohany, aby dodržovali Mojžíšův ceremoniální zákon, což však bylo v rozporu s usnesením všeobecného jeruzalémského sněmu. „V galatských sborech však zjevný, nepokrytý blud vytlačoval poselství evangelia. Tyto sbory se kvůli tradičním židovským obřadům ve skutečnosti zřekly Krista, jenž je pravým základem víry.“ (SA 385-386) Pavel proto otevřeně poukázal na nebezpečí, které spočívá v záměně těchto hodnot.

2. Jakým způsobem dal Pavel najevo svůj souhlas s textem v Iz 64,6, že „všecka naše spravedlnost je jako poskvrněný šat“? F 3,8

„Spravedlnost, tak jak ji Pavel představoval před svým obrácením, se nyní stala bezcennou. Jeho vlastní spravedlnost byla nespravedlností... Apoštol zakusil Spasitelovu milost. Věřil, že díky této milosti bude nakonec spasený, i když dříve byl pronásledovatelem Boží církve.“ (7 BC 905)

3. Které protiklady Pavel uvádí v Ga 2,21?

Pavel zde nestaví proti sobě zákon a Boží milost. Spíše poukazuje na jejich rozdílný úkol v procesu spasení. Tvrdí, že „kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná“. Jinak řečeno, Boží zákon není prostředek, který nám sám o sobě zajistí spasení. Neexistují dvě cesty k dosažení spasení. Je pouze jediná – Ježíš Kristus (J 14,6). Zákon byl daný proto, aby zjevil hřích a tím i potřebu Boží milosti.

Proč Pavel odmítl „skutky zákona“, které třikrát vzpomíná v Ga 2,16? V jeho teologii jsou „skutky zákona“ totéž, co „záslužnické skutky“, tedy skutky vlastní spravedlnosti, které jsou podle Ga 3,10 pod klatbou.

Smysl slova „zákon“ používaného v dopise Galatským „zahrnuje jak morální, tak ceremoniální zákon“. (6 BC 949)

4. Co tě motivuje k posvěcenému životu? Uvažuj nad touto otázkou v souvislosti s textem v Ga 2,20.

OSPRAVEDLNĚNÍ VÍROU V KRISTA

1. Co vyjadřuje ap. Pavel slovy „víra v Ježíše Krista“? Ř 3,21-27

Má se za to, že výraz „vírou v Krista Ježíše“ (Ga 2,16) by se měl chápat spíše „věrností Ježíši Kristu“ (F 3,9; Ř 3,22; Ga 3,22 Ef 3,12). Toto porozumění vychází z hebrejského významu slova *víra*, které v sobě obsahuje i věrnost (‘emunah), jak to můžeme vidět i v textu u Abk 2,4. Pavel přitom poukazuje na základ evangelia – poslušnost víry neboli věrnost vůči Bohu Otcí, kterou ve svém životě i smrti projevil Ježíš Kristus. Odpovědí člověka na Kristovu věrnost (Ř 3,22; Ga 3,22; F 3,9) pak bude přijetí jeho dokonalé poslušnosti víry. Věřící v Krista je ospravedlněný na základě Kristovy věrnosti a ne „poslušností zákona“ (Ga 2,16). V dopise Římanům dává Pavel do protikladu Kristovu poslušnost s neposlušností Adamovou a dochází k závěru, že „a tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život“ (Ř 5,18).

2. Jak nám Pavel přibližuje skutečnost, že víra v Krista přináší morální oživení a vede proto k posvěcenému životu?

Přijetím Krista se odehrávají v srdci věřícího zásadní změny. Mění se jeho postoje i pohnutky. Pavel ukazuje (viz Ga 2,15-21), že ospravedlnění a posvěcení jsou skrze Krista navzájem propojeny. Jádrem Pavlova poselství však nejsou věroučné otázky, ale „život v Kristu“. Tento jedinečný výraz používá apoštol více než 160krát a vyjadřuje jím úzký osobní vztah věřícího k ukřižovanému a vzkříšenému Kristu. Být „v Kristu“ je protikladem výrazu být „v Adamovi“ (Ř 6,3-6; 1 K 15,22; 2 K 5,17). Dále Pavel píše, že „spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním nás uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši“ (Ef 2,6). Spasení není založeno na našich pocitech, ale na Božím ujištění o hodnotě věřícího, které získává zapečetěním při křtu (Ř 6,4). Životy Krista a Adama měly pro lidstvo rozhodující význam. Adam přinesl smrt, Kristus život.

3. Jak se projevuje Kristus ve tvém každodenním životě? Projeví se tento týden ovoce Ducha ve tvém vztahu k bližním?

DUCH SVATÝ A NAŠE JISTOTA

1. Jak spojuje Pavel jistotu, že jsme Božími dětmi, s dílem Ducha svatého? Ř 8,14-17

Svědectví Ducha potvrzuje naši víru v Krista a dává nám jistotu, že nás Bůh přijímá. „Sám Bůh nás prostřednictvím svého Ducha ustavičně ujišťuje, že jsme jeho dětmi.“ (C. E. B. Cranfield)

2. Jak spojuje Janovo evangelium skutečnost, že jsme Božími dětmi, s narozením z Ducha? J 1,12.13; 3,5.6

„Smrtelný člověk nemůže pochopit dílo vykoupení. Jeho tajemství se vymyká lidskému chápání. Ten však, kdo přechází ze smrti do života, zjišťuje, že je to božská skutečnost. Počátek vykoupení smíme poznat již tady na své vlastní skutečnosti. Jeho konec pak sahá do věčnosti.“ (TV 172-173) „Když se rmoutíme pro hřích, máme se radovat z drahocenné výsady, že jsme dítky Boží.“ (TV 299-300)

3. Kdy může být člověku udělen Duch svatý? Ga 3,2.5; Sk 2,38.39

Jedná se o tutéž podmínku, jako při přijetí ospravedlnění (Ř 3,28). Z toho vyplývá, že věřící přijímá ospravedlnění a Ducha svatého současně.

„Ke všem, kdo přijímají Krista za svého osobního Spasitele, přichází Duch svatý jako rádce, posvětitel, vůdce a svědek. Čím častěji chodí věřící bok po boku s Bohem, tím jasněji a mocněji svědčí o lásce svého Vykupitele a o jeho spásné milosti.“ (SA 48-50)

4. Jak budeš aplikovat uvedený citát ve svém každodenním životě a ve své svědecké službě?

Ten, kdo nemyslí na sebe, může být velmi užitečný, pokud se nechá vést Duchem svatým a žije posvěceným životem.

JISTOTA A NAŠE SVĚDECKÁ SLUŽBA

1. Potřebují mít věřící jistotu, že je Bůh přijal za svoje děti? Pokud ano, jak to ovlivňuje jejich svědeckou službu? Ř 8,14-17; Ga 4,6,7; Sk 1,8

Když se učedníci připravovali na seslání Ducha svatého, „pocíťovali svůj duchovní nedostatek a prosili Pána o svaté pomazání, jež by jim dalo schopnost pracovat pro záchranu duší. Neprosili o požehnání jen pro sebe. Leželo na nich břímě záchranu lidí. Uvědomovali si, že evangelium musí být přineseno světu, a žádali, aby se jim dostalo moci, kterou jim Kristus přislíbil.“ (SA 36-38) „Zaujetí, které odolalo tak mnoha důkazům, by neodstranily jen důkazy apoštolů, jakkoli byly jasné a přesvědčivé. Duch svatý však s božskou mocí zaséval jejich důkazy do srdcí lidí. Slova apoštolů byla jako ostré šípy Všemohoucího a přesvědčovala lidi, jak strašně se provinili, když zavrhlí a ukřižovali Pána slávy.“ (SA 44-46)

2. Odkud víme, že plnost Ducha je Božím dětem k dispozici už dnes? Ef 5,18; Ga 3,2,5

Být naplněný Duchem svatým není výsadou duchovní elity. Plnost Ducha svatého byla zaslíbená všem, které Pán volá a kteří na jeho volání odpovídají vírou (Sk 2,39; 3,19).

„Není to způsobeno nějakým omezením ze strany Boha, že bohatství milosti Boží neplyne proudem na zem na lidi. Jestliže se zaslíbení nevyplňuje jak by mělo, je to proto, že si lidé zaslíbení neváží tak, jak by měli. Kdyby po něm všichni toužili, byli by všichni naplněni Duchem v plné míře.“ (SA 48-51)

3. Jak ti pomáhá Duch svatý, když s jinými hovoříš o Kristu?

Doporučené studium

Přečti si Sk 2,14-39 a přemýšlej o Petrově kázání o letnicích. Apoštol se v něm se Židy dělí o svou naději a jistotu spasení. Rovněž si prostuduj další Pavlovy texty o jistotě spasení v 1 K 15,22; Ko 2,2; 3,1; Ga 4,6,7; 1 Tm 1,16

Z knihy Skutky apoštolů si přečti 12. kapitolu.

„Obrácení Saulovo je pádným důkazem zázračné moci Ducha svatého usvědčovat lidi z hříchu. Předtím Saul opravdu věřil, že Ježíš Nazaretský pošlapával Boží zákon a učil své učedníky, že již neplatí. Po svém obrácení však uznával Ježíše jako toho, jenž přišel na svět, aby obhájil zákon svého Otce.“ (SA 120-121)

Diskusní otázky

- 1. Proč je ospravedlnění víc, než jen pouhým výkonem nebeského soudu?**
- 2. Jakou úlohu má ospravedlnění v jistotě spasení?**
- 3. Proč je Boží odpuštění založeno na životě a smrti Krista?**
- 4. Proč musíme být denně naplněni Duchem svatým?**

Shrnutí

Pavlovo obrácení na cestě do Damašku zůstává jedním z nejpřesvědčivějších důkazů křesťanské víry. Změna tak zatvrzelého nepřitele, jakým byl Saul, je největším důkazem, že Kristus je skutečně živý Bůh. Po setkání s Kristem byla Pavlova jistota založena na zázraku Kristova vzkříšení.

PETRŮV RŮST V KRISTOVĚ MILOSTI

Texty ke studiu

Mt 16,13-21; 26,31-35.69-75; L 22,31.32; Sk 2,14-45; 2 P 1,16-19.3-9

Základní verš

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ Sk 4,12

Základní myšlenka

Život apoštola Petra je pro nás zdrojem inspirace a povzbuzení. Pomáhá nám lépe porozumět sobě samým a uvědomit si vlastní předsudky. Ukazuje rovněž, jak může Kristus změnit naše srdce, jak nás může přetvářet ke svému obrazu.

Bůh hledá ty, kteří chtějí sloužit jako Petr

Mnozí z nás mají stejné povahové rysy, jako měl Petr. Byl jednak upřímný, zapálený pro věc, ale také prudký, sebevědomý a připravený k rychlé reakci při jakékoliv změně situace. Později se dokonce některé z jeho předsudků a jednostranné vidění staly překážkou v hlásání evangelia. Byl však ochotný se učit, když jej Bůh vedl cestou pokory a utrpení. Petr pak po svém obrácení rostl v milosti a poznání Krista. Stal se jedním z nejoddanějších učedníků, protože se mu zcela odevzdal. Jeho život se stal svědectvím o moci Boží milosti. Z dopisů, které napsal věřícím prvokřesťanské církve, je zřejmé, že ho změnila milost a že měl pevnou a neotřesitelnou naději na věčný život.

PROROKOVANÝ MESIÁŠ

1. Na kterou výzvu Jana Křtitele reagovali Petr s Ondřejem? Proč přijali Ježíše jako předpověděného židovského Mesiáše? J 1,29-34.40.41

„Poznali hlas nebeského Učitele. Slova Ježíšova jim zněla jako svěží krása a pravda. Vrhala božské světlo na učení obsažené ve spisech Starého zákona.“ (TV 139-140)

2. Jaké Šimonovy schopnosti rozpoznal Ježíš a proč mu změnil jméno na Kéfas nebo-li Petr? J 1,41.42; Mt 16,18

„Okno Kristovo na něm spočinulo a Kristus poznal jeho povahu i jeho dosavadní život. Jeho vznětlivost, jeho horoucí a soucitné srdce, jeho ctižádost a sebevědomí, ale i jeho budoucí pád, jeho pokání, jeho horlivou práci i jeho mučednickou smrt – to vše na něm Spasitel poznal...“ (TV 139-140)

3. Co ujistilo Petra v přesvědčení, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš a Syn Boha živého? Mt 16,16.17 Co nám uvedený text prozrazuje na Petra?

Petr byl svědkem záblesku slávy Božího Syna v jeho ponížení. Neznamená to, že beze zbytku pochopil Kristovo mesiášské poslání. Přesto zůstává pravdou to, co řekl o Kristu a jistotě spasitelné víry. Víra v Krista a z ní plynoucí jistota nikdy nemohou být výsledkem lidské moudrosti a přemýšlení, ale zjevením, které zprostředkovává Duch svatý.

„Křesťanství není založené na vědomostech o Ježíši, ale na poznání Ježíše. Kristus očekává osobní odpověď. Nejen Petrovi, ale každému z nás klade otázku: 'Za koho mne máte?'“ (W. Barclay)

4. Jak bys dnes na takovou otázku odpověděl Ježíši? Jak dáváš své myšlenky o Ježíši najevo?

PETROVA VÍRA A ODPOVĚDNOST

1. Jak vyjádřil Petr své přesvědčení o tom, že všichni věřící jsou „živými kameny“, stojícími na úhelném kameni – Kristu? 1 P 2,4-7 (viz též Iz 28; Ž 118)

Petr a další apoštolové byli jedněmi z prvních kamenů nového duchovního chrámu církve, jehož zakladatelem byl Kristus. Nový zákon jim dává jméno nový Izrael (Ef 2,20; Zj 21,14).

„V přítomnosti Boží a všech nebeských bytostí, v přítomnosti neviditelné armády pekla založil Kristus svou církev na živé Skále. Tou skálou je on sám – jeho tělo, za nás mučené a týrané. Proti církvi, postavené na tomto základě, jsou brány pekelné bezmocné.“ (TV 412-414)

2. Jakou výsadou poctil Kristus Petra a další učedníky? Mt 16,19; 18,18.19 Jak rozumět výrazu „klíče království nebeského“?

Ježíš hovoří o „klíči poznání“, který si zákoníci přisvojili a zabránili vstoupit ostatním do Božího království (L 11,52). Petr, apoštolé a všichni věřící získali klíče království od Krista, aby s nimi pomohli otevřít dveře všem, kteří přijmou evangelium. Petr tento záměr naplnil v okamžiku, kdy se o letnicích obrátilo na 3 000 lidí (Sk 2,41).

„Klíče království nedostal pouze Petr, ale všichni křesťané. Každý z nás je povolán k tomu, aby otvíral dveře království druhým a tak naplnil jeho pověření.“ (W. Barclay)

„‘Klíče království nebeského’ jsou vlastně slova Kristova. Všechna slova Písma svatého jsou slovy Kristovými a všechna slova Kristova jsou v Písmu. Tato slova mají moc otevřít a zavřít nebesa. Jsou jimi vyjádřeny podmínky, za nichž se lidem dostane přijetí nebo zavržení.“ (TV 414-415)

3. Jak Kristus ukázal, že mu záleží na Petrově víře a na tom, aby vytrvala? L 22,31.32

Ježíšovo podobenství o prosívání pšenice obsahuje myšlenku oddělení – třídění. Satan si přál, aby byli učedníci podrobeni zkouškám (viz výraz „vás“ v 31. verši). Ježíš však Petra ujistil, že se modlí za to, aby jeho víra nezahynula (L 22,32).

4. Jak ti pomáhá skutečnost, že se Ježíš přimlouvá i za tebe?

RŮST PETRA VE VÍŘE

1. Jaké poučení si Petr odnesl z Ježíšova napomenutí? Mt 16,23.24; 1 P 4,12.13

Už na poušti byl Ježíš podroben témuž pokušení, před které ho nyní postavil Petr – vyhnout se kříži. „Vyhnout se kříži a jednat podle své vůle bylo největším pokušením Ježíše. Vyvrcholilo v getsemanské zahradě, když se Ježíš opakovaně modlil: *‘Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.’*“ (G. R. Knight) I zde je zdůrazněn význam zástupné smrti v pozemské službě Ježíše Krista.

2. Jak Ježíš ujistil Petra a učedníky o tom, že je Boží Syn?

„Ježíš se modlí, aby směli spatřit projev slávy, jakou měl u Otce, dříve než vznikl svět, aby lidské oči směly uzříť království a aby se jeho učedníkům dostalo síly je spatřit. Prosí, aby směli být svědky projevu jeho božství, což je utěší v hodině jeho posledního smrtelného zápasu vědomím, že je jistotně Synem Božím a že jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení.“ (TV 419-422)

3. Petr měl přednost spatřit Ježíšovu slávu. Jak tento zážitek popisuje? 2 P 1,16-19

Ježíš si přál, aby učedníci věděli, že konečným cílem Božího plánu nebylo jeho utrpení a smrt, ale věčná sláva. Záblesk Boží slávy jim měl být jistotou, že Ježíš je prorokovaný Mesiáš.

Vzkříšený Ježíš a Duch svatý, vylitý o letnicích, dali Petrovi sílu neohroženě vynávat, že Ježíš je ten vyvýšený Mesiáš. „Jak horoucími slovy vyjadřovali své myšlenky, když o něm svědčili? Jejich srdce přetékala dobročinností tak velikou, tak hlubokou a obětavou, že je nutila jít až na konec světa a tam svědčit o Kristově moci.“ (SA 44-46)

4. Jak se může stát kříž a koruna slávy náplní tvého života a tvé svědecké služby?

PETR A BOŽÍ PLÁN

1. Jak Bůh zjevil Petrovi svůj plán, že se evangelium rozšíří po celém světě?

Sk 10,9-28

Petr „si přál spasení svých rodáků. Pocítil toužebné přání ukázat jim v Písmech prorocká místa, jež naznačují utrpení a smrt Kristovu... Toto vidění bylo pro Petra pokáráním a poučením. Zjevilo mu záměr Boží, aby smrtí Kristovou se dědici požehnání spásy stali vedle Židů i pohané. Až do té chvíle žádný z učedníků nekázal evangelium pohanům.“ (SA 134-135)

2. Co si Petr uvědomil, když vyslechl příběh o Korneliovi? Sk 10,34-36 Který Boží plán v něm objevil?

„Když Petr ukázal shromážděným Ježíše jako jedinou naději hříšníků, sám lépe pochopil smysl vidění, kterého se mu dostalo, a jeho srdce plálo duchem pravdy, kterou hlásal.“ (SA 137-140)

3. Kvůli čemu Pavel veřejně napomenul Petra? Ga 2,11-14

Způsob, jakým se Petr vypořádal se sektářským postojem věřících v Jeruzalémě, nebyl v souladu s „pravdou evangelia“ (Ga 2,14) Byla ohrožena jednota církve a nebylo bráno v potaz rozhodnutí všeobecného sněmu (viz Sk 15,28.29) „Tento záznam apoštolovy slabosti měl být trvalým důkazem jeho omylnosti a je důkazem toho, že Petr v ničem nepřevyšoval ostatní apoštoly.“ (SA 197-198)

4. Co Kristus považoval za nejdůležitější v Petrově službě a v jeho učednictví? J 21,15-17

I když Petr zapřel svého Pána, Ježíš jej nepřestal milovat... Bude mít na paměti svou vlastní slabost a svůj poklesek a bude s ovceři a beránky, svěřenými jeho péči, jednat právě tak laskavě, jako Kristus jednal s ním.“ (SA 515-517)

5. Jak ti příkladný vztah Krista k Petrovi pomáhá ve tvé službě pro něj?

STÁLOST VE VÍŘE

1. Proč napsal Petr svůj první list? 1 P 5,12

Bůh obdařil své vyvolené třemi výsadami: Otec je přijímá za své děti, Duch svatý je posvěcuje a Ježíš Kristus očišťuje od hříchu svou krví (1 P 5,2).

2. Co má Petr na mysli, když píše o Božím daru „živé naděje“, a na které historické události je založený? 1 P 1,3-23

Bez vzkříšení Krista by naše víra byla marná a naděje na život věčný by neměla smysl. Petr tato slova napsal jako očité svědek Kristova zmrtvýchvstání, protože vzkříšený Pán s ním rozmlouval, jedl s ním a znovu jej ustanovil apoštolem v přítomnosti ostatních učedníků (J 21,10-17). Podstatu spasení popisuje jako znovuzrození v živé naději. Petrova jistota je založená na Ježíšově vzkříšení, které je zárukou pro naše vzkříšení (Ř 6,4.5; 8,11).

3. Jaké dědictví má Bůh připravené pro budoucnost? 1 P 1,4; Ř 8,17

„I ten nejmenší z Kristových následovníků se může stát občanem nebes a dědicem neporušitelného Božího dědictví, které už nic nenaruší – dědicem života bez konce.“ (FCHE 235)

Bůh pracuje v životě věřícího od začátku až do konce. Spasení prožívané už zde a nyní je zárukou přicházejícího dokonalého spasení. Petr nás vyzývá k radosti ze spasení přes všechny zármutek a utrpení, které tu prožíváme jen „krátký čas“ (1P 1,6.8), protože Kristův příchod bude začátkem nevýslovné radosti (4,13). Zkoušky přicházejí do našeho života proto, aby posilnily naši víru (1,7; 5,10).

4. Proč nemáme pochybovat o naší budoucí slávě, pokud důvěřujeme našemu Pánu a sloužíme mu?

Doporučené studium

Z knihy Skutky apoštolů si přečti kapitoly 51. a 52.

Apoštol Petr na sklonku svého života vyzývá své spoluvěřící, aby byli pevní a neopouštěli křesťanský životní styl. Prosí: „Proto se, bratří, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolání. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2 P 1,10.11).

Diskusní otázky

- 1. Proč Kristus Petra nezavrhl po jeho zradě?**
- 2. Petr byl znovu ustanoven apoštolem. Co to prozrazuje o Kristu?**
- 3. Kde bral Petr jistotu svého spasení?**
- 4. Jaký byl v Petrově životě rozdíl mezi falešnou jistotou a jistotou spasení z víry?**

Shrnutí

Petrův životní příběh nám ukazuje, jak se nevzdělaný sebevědomý rybář může stát vyzrálým křesťanem, který je schopný vést Boží lid. Jeho nedostatky a hříchy jsou zachyceny pro naše poučení a povzbuzení, abychom se na cestě ke Kristu nenechali odradit a znechutit svými slabostmi.

JANOVA ZKUŠENOST A JISTOTA SPASENÍ

Texty ke studiu

Mk 9,39-41; J 1,1-18.29.36; 1 J 2,28; 3,23; 4,15-18

Základní verš

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ J 1,12

Základní myšlenka

Jan, syn Zebedeův, byl považován za nevzdělaného rybáře z Galileje. On i jeho bratr Jakub měli pověst sobeckých konfliktních lidí. Není divu, že dostali přezdívku „synové hromu“. Jan však toužil být jako Ježíš. Díky proměňující moci Kristovy lásky se z něj postupně stal pokorný a nesobecký učedník. Skrze apoštola Jana nám Ježíš zjevil hloubku svého učení o lásce a jistotě spasení.

Cenná lekce

Kristus vidí, přes všechny naše povahové nedostatky, upřímné pohnutky našeho srdce. Proměňující sílu své lásky chce uplatnit v životě každého člověka. Současně nás učí, že nesmíme znásilňovat svědomí druhých. „Chce pouze dobrovolnou službu z lásky a ochotně odevzdané srdce.“ (SA 540-542)

V úkolu tohoto týdne se zaměříme na Janovu jistotu spasení a na jeho důvody víry v Krista. Apoštol zdůrazňuje vykupitelskou moc Boží lásky, která k sobě „přitahuje“ všechny lidi. Ona jej zbavila strachu z posledního soudu a trestu. Ona je pro něho největší jistotou spasení a věčného života. S plnou důvěrou hledí vstříc budoucnosti a druhému Kristovu příchodu.

JANŮV POHLED NA LÁSKU A SLITOVÁNÍ

1. Proč považoval Jan lásku za hlavní rys Boží povahy? 1 J 4,7-12

Přestože Ježíš miloval všech dvanáct učedníků, v Janovi našel nejnámavějšího ducha pro své učení. Jako nejmladší ze všech otevřel Ježíši své srdce s důvěrou dítěte. Doslova hltal Kristovo učení o lásce a slitování nebeského Otce. V Kristu viděl ztělesnění Boží slávy, milosti a pravdy. „Krása svatosti, která ho změnila, mu ozdobovala obličej, jakoby z něj vyzařovala Boží tvář.“ (SA 544-545) Jan byl poznáním Boží lásky tak ohromen a tak si jí cenil, že napsal: „Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval; byli jsme nazváni Božími dětmi, a jsme jimi“ (1 J 3,1).

Zkušenost s Boží láskou mu dala jistotu, že je Božím dítětem.

2. Kdy a jak projevil Jan nedostatek soucitu? L 9,54.55

Povahové nedostatky se u Jana projeví v okamžiku, kdy spolu se svým bratrem Jakubem pozoroval neochotu Samaritánů přijmout Ježíše. Když už Kristus netrval na svém požadavku, zůstat v samaritánské vesnici, oba jej žádali, aby nevděčné Samaritány okamžitě potrestal. K jejich překvapení to Ježíš odmítl slovy: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit“ (L 9,55.56). „Kristovým záměrem nebylo lidi nutit k tomu, aby ho přijali. Svědomí znásilňuje satan spolu s těmi, které ovládá svým duchem.“ (SA 540-542)

3. Jak Kristus opravil Janův postoj k muži, který nebyl jedním z nich? Mk 9,39-41

Jan se brzy naučil, že nesmí podlehnout duchu nadřazenosti a žít s klapkami na očích. Pochopil, že svou lásku a slitování musí rozšířit na všechny lidi.

4. Ve kterých oblastech života by se tvé postoje měly daleko více podobat Kristovým zásadám?

JANOVA JISTOTA BOŽÍ LÁSKY

Jana známe jako učedníka, kterého „Ježíš miloval“ (J 20,21). Když byl o letnicích pokřtěn Duchem svatým, získal novou motivaci k hlásání evangelia všem skupinám lidí. Především zdůrazňoval nové Kristovo přikázání, „abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem“ (J 13,34). Když se později stal svědkem Kristova utrpení, smrti na kříži a jeho vzkříšení, lépe pochopil podstatu Boží lásky.

1. Co bylo zdrojem Janovy lásky k Bohu? 1 J 4,19

Bůh nás nemiluje proto, že my jej milujeme. Jan píše, že je tomu přesně naopak: my milujeme Boha, protože on ještě dříve miloval nás. Naše láska je pouhou odpovědí na jeho lásku. Milovat Boha dokážeme pouze tehdy, když se dostaneme do jeho blízkosti. Jan dokázal vyznat svou lásku ke Kristu i před Dominiciánem v období pronásledování prvotní církve. Podle E. G. Whiteové (viz SA 569-571) podával odvážné svědectví o Kristově dobrotě a bezhříšnosti i v okamžiku, kdy byl vhozen do kotle s vařícím olejem. Pán tehdy zachránil věrnému služebníku život podobně, jako třem mládencům v rozpalené peci. (viz SA 569-571)

2. Co je podle Jana podmínkou k tomu, abychom měli jistotu spasení? 1 J 2,28 Jak spojuje jistotu spasení s důkazy o posvěceném životě? 1 J 3,2,3; 2,6

Podle Jana není víra v Krista jen chvilkový pocit, ale každodenní zkušenost založená na „životě v něm“. „I se svou prchlivou povahou mohl denně sledovat Ježíšovu laskavost a shovívavost a poslouchat jeho učení o pokoře a trpělivosti. Den za dnem ho Kristus uchvacoval natolik, že pro lásku k Ježíši zapomínal na sebe.“ (SA 557-558)

Apoštol pochopil, že každý věřící, který žije v blahoslavené naději druhého příchodu, se přirozeně očisťuje a proměňuje ke vzoru svého Pána. Proto křesťan vykazuje ten nejvyšší standard posvěceného života. Pouze v Ježíši najdeme jednotu jistoty a poslušnosti.

3. Proč je živá víra nejlepším důkazem lásky?

NEJVĚTŠÍ DŮKAZ BOŽÍ LÁSKY

1. Na kterém historickém faktu založil Jan svou jistotu, že Boží láska je určená všem lidem? 1 J 4,9.10

Jan ve svém evangeliu napsal, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna (Jan 3,16). Ve svém prvním listu pak objasňuje povahu Božího daru, kterého se nám v Kristu dostalo. Nebeský Otec neposlal svého Syna na naši planetu jen proto, aby tím dal najevo svůj zájem o nás. Jan tvrdí, že Bůh dal svého Syna jako oběť „smíření“, což znamená, že musel snášet trest za hříchy světa. V tomto smyslu lze také chápat poslední Kristova slova na kříži „DOKONÁNO JEST“ (J 19,30). Jak nesmírná cena musela být zaplacená za naše hříchy!

2. Jaký další důkaz toho, že Kristova smrt byla naplněním smířčích obětí, přinášených v chrámu, můžeme nalézt v Janovu evangeliu? J 1,29.36

Opakované prohlášení Jana Křtitele, že Ježíš je „Beránek Boží“, bylo středem jeho prorockého představení Mesiáše izraelskému národu. Zde můžeme nalézt náznak událostí z Gn 22,8, kde Abraham ujišťoval Izáka, že Bůh sám zajistí beránka pro zápalnou oběť. Janovo prohlášení v 1 J 4,10 můžeme považovat za rozvinutí zprávy z J 3,16. Spasení tedy nepřichází pouze na základě Božího zjevení se v Ježíši a jeho smrti na kříži, ale je Božím činem smíření v oběti jeho Syna.

3. Co je tedy základem Janovy jistoty, že Bůh laskavě přijímá všechny hříšníky? J 1,14.16

Základem křesťanovy víry nejsou lidské filozofie či spekulativní teorie. Křesťanská víra spočívá na historických událostech a jejich inspirované interpretaci. Bůh přišel mezi nás. Jaký lepší důkaz nám mohl ještě dát? Jak ve svém evangeliu potvrzuje svou víru v Ježíšovo lidství i božství?

4. Co znamená Kristovo vtělení pro tvoji jistotu?

LÁSKA – ZÁKLADNÍ PRINCIP

Boží láska vede člověka k podobnému milosrdenství, které prokazoval Kristus. Boží Syn byl požehnaním pro druhé. Řekl, že „podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13,35). Abychom mohli prokazovat skutečnou lásku bližním, musíme nejdříve osobně poznat Spasitele a prožít zkušenost jeho odpouštějící milosti. „Vyspělost křesťanova charakteru se projevuje tím, že cítí neustálou potřebu pomáhat druhým a činit je šťastnými.“ (SA 549-551)

1. Proč po poznání pravé Boží lásky mizí z našeho života strach? 1 J 4,17,18

Přijetím Božího odpuštění hříchů je nám současně prominut trest. Důsledkem je, že mizí strach z posledního soudu. Pokud budeme pěstovat s Kristem svůj vztah víry, nebudeme nikdy ztraceni. Spasení není založeno na našich dobrých skutcích, ale na věrném Spasiteli, který zaplatil dostatečné výkupné za naše vysobožení. „Celá staletí ani tisíciletí nemohou omezit účinnost jeho smírčí oběti.“ (SA 551-553)

Měli bychom mít strach ze ztráty vztahu víry ke Kristu, ne z toho, že budeme zatraceni. Jan píše, že „máme plnou jistotu pro den soudu“ (1 J 4,17). Tato jistota je výsledkem našeho soužití s Kristem. On žije v nás a my v něm.

2. Jak Kristus spojuje víru, lásku a poslušnost se základem jistoty pro „den soudu“? J 3,18; 5,24; 1 J 3,23; 4,15,16

Jan tvrdí, že láska dosahuje svého naplnění už zde na zemi (1 J 2,29) v důvěře v Boží přítomnost při druhém příchodu (1 J 2,28; 3,21). Jedno vede k druhému. Výraz „jaký je on, tací jsme i my“ znamená, že každý Ježíšův následovník odráží lásku, která existuje mezi Synem a Otcem.

3. Jak nám poslušnost a důvěra v Krista pomáhá vypořádat se s problémem pocitu bezhříšnosti?

BOŽÍ SVĚDECTVÍ O JISTOTĚ

1. Co musí být základem naší jistoty spasení? 1 J 5,6-12 Kdo jsou oni tři svědci a jaký je jejich symbolický význam?

1. _____
2. _____
3. _____

Boží svědectví rozlišuje věřící a nevěřící (1 J 5,10). Má moc dát život, týž život, který v sobě měl Ježíš (v. 11), protože „kdo má Syna, má život“ (v. 12). Ve víře v Božího Syna spočívá jistota života věčného. To bylo cílem Janova evangelia, aby ti, kteří pochybovali, uvěřili v Krista (viz J 20,31). Cílem jeho prvního listu bylo ujistění věřících v Krista, že mají věčný život.

2. Co chtěl Jan vyjádřit větou, že Ježíš přišel skrze vodu a krev? 1 J 5,6

Je-li voda symbolem Ježíšova křtu a krev znamením jeho smířčí oběti na kříži, potom zde Jan píše o počátku a konci Kristovy pozemské služby. Stvrzuje tím, že Kristus měl jednak dokonalou lidskou přirozenost, ale současně i božskou, která je pramenem věčného života.

3. Proč bylo pro samotného Jana důležité, aby podal svědectví o třech svědcích? Dt 19,15; J 8,17.18

Svědectví tří svědků je postaveno na tvrzení, že Ježíš je Mesiáš a Boží Syn a „ti tři jedno jsou“ (1 J 5,8). Verš 9. potom stvrzuje samotnou Boží autoritou pravdu evangelia, které je nadřazeno jakémukoliv lidskému svědectví.

4. Čemu důvěřuješ více: Božím svědectví o jistotě spasení, nebo lidským výrokům? Jak bys mohl překonat nedostatek důvěry v Boží svědectví?

Doporučené studium

Přečti si celý první list Janův a některou z vybraných (53-56) kapitol knihy Skutky apoštolů, ve kterých je popsána služba i život apoštola Jana.

„Milovaný učedník byl dříve výbušný, pomstychtivý a kritický.“ (SA 539-540) „Jakub s Janem si mysleli, že obhajují čest Páně, když tomu muži přikazovali, aby přestal činit divy. Teď však poznali, že je k tomu vedla jejich vlastní žárlivost. Uznali svůj omyl a pokárání přijali.“ (SA 542-545)

Diskusní otázky

- 1. Měla by Kristova krev moc smířit lidstvo s Bohem, kdyby byl pouze dokonalým člověkem?**
- 2. Před kterými třemi falešnými tvrzeními varoval Jan věřící v 1 J 1,6.8.10? Jak je lze překonat?**

Někteří z prvních křesťanů podleli učení gnostických filozofů, kteří učili, že křesťanská víra se musí oddělit od jakýchkoliv morálních norem a chování.

Shrnutí

Milovaný Jan byl nejcitlivějším Ježíšovým učedníkem. Božské vlastnosti svého Mistra přijímal s oddaností, takže i jeho charakter se posléze změnil v Kristův obraz. Janova jistota spasení byla založená na správném vztahu k Ježíši, na pochopení jeho poslání a na důvěře v Boží svědectví o svém Synovi.

JISTOTA SPASENÍ A KRISTOVA VELEKNĚŽSKÁ SLUŽBA

Texty ke studiu

Žd 1,2.5; 4,15; 5,5.6; 6,13-19; 8,2.6-12; 9,11-28; 10,19

Základní verš

„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ Žd 7,25

Základní myšlenka

Pavlův dopis Židům nabízí jistotu, že víra ve vzkříšeného Krista – který se za nás přimlouvá – nabízí spasení jako skutečnost.

Okusit moc budoucího věku

Dopis Židům je novozákonním pastorálním spisem, který ukazuje mesiánským Židům, jak se mohou poučit z chyb svých otců, kteří sice evangelium slyšeli, ale neuvěřili mu. Vede je k tomu, aby si uchovali víru v Krista až do konce a obdrželi tak zaslíbené dědictví. Odmítnout evangelium znamená odmítnout živého Boha, který se nám zjevil v Ježíši. V něm můžeme už teď okusit moc budoucího věku, který přijde. Věříme, že autorem apištoly je Pavel. E. G. Whiteová tento názor podporuje (viz VLB 347, 411-413,415,420,512).

MUSÍME DÁVAT POZOR

1. Jak spojuje list Židům teologické výroky s jejich uplatněním v praxi? Žd 2,1; 3,1; 10,19

Přechod od teologických diskusí k praktickému životu je vyjádřen slovem „proto“, které je typické i pro další Pavlovy spisy (viz Ř 5,1; 6,12; 8,1). Naznačuje se tím, že život křesťana je založený na Božím díle v Ježíši Kristu.

2. Podle Žd 1,2.5; 4,14; 5,5; 8,1; 10,19-22 je Kristus ústřední postavou listu. Jak ho vykreslují následující texty?

2,10: _____

3,1: _____

6,20: _____

12,2: _____

„Ježíš je pro křesťana jistotou spasení. Díky jemu máme přístup do nebeské svatyně svatých a jsme očištěni od hříchů.“ (W. Johnsson)

3. Jak rozumíme textu, že „z milosti Boží měl zakusit smrt za všechny“? Žd 2,9.10; 10,12

Pavel vidí Ježíšovu smrt nejen jako skutek velkého mučedníka, ale především jako oběť Božího Syna. Jeho smrt byla vrcholnou událostí Boží milosti v procesu smíření lidstva se sebou samým. „Kristus poznal nejen fyzickou smrt, ale především hrůzu odloučení od svého Otce, což Bible nazývá druhou smrtí (Zj 20,6).“ (W. Johnsson) Tímto způsobem, podle Božího ustanovení, se stal Kristus „původcem našeho spasení“. (Žd 2,10)

KRISTOVA PRÁCE V NEBI

1. Co pro nás znamená Kristova velekněžská služba v nebi? Žd 2,17.18; 4,14-16; 6,19

Ježíš je zde nazván naším veleknězem před Bohem. Tím, že poznal slabost lidské přirozenosti, pokušení a bolest, stal se naším Přímělníkem. Text Žd 4,14-16 je jedním z nejpovzbudivějších částí Nového zákona. Dává nám ujištění, že vírou jsme spojeni s živým Kristem. V nebi máme mocného a milosrdného Velekněze. Vzkříšený Kristus je zárukou všech zaslíbení (Žd 7,12). „Srdcem našeho náboženství je Člověk – Ježíš. Je však víc než jeden z nás – je Syn Boží.“ (W. Johnsson)

2. Jaký je rozdíl mezi popisem Kristova díla v nebi podle Pavla (Ř 8,34) a podle Jana (Zj 1,23.13; 5,6-10)?

3. K čemu vyzývá Pavel čtenáře v epistoletě k Židům 4,16?

Kristovým úkolem není hříšníky trestat, ale zachránit je tím, že je k sobě přitáhne svou obětí na kříži (J 13,32). Ježíš soucítí s lidskými slabostmi, protože „na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“ (Žd 4,15). Skrze Krista má každý věřící přístup k nebeskému trůnu. „Protože máme takového velekněze, dveře nebeského chrámu jsou otevřeny dokořán. Centrum vesmíru už není místem, ze kterého jde strach. My tam patříme. Směle a s důvěrou vcházíme do Boží přítomnosti.“ (W. Johnsson)

4. V čem spočívá význam spasení, které nám nabízí Kristus skrze svou službu Prostředníka?

Naš Pán nám nabízí odpuštění a současně s ním i milost. Rovněž ví, že potřebujeme víc, než jen prominutí trestu. Proto nám dává moc Ducha svatého, který nás vede k vítězství nad našimi povahovými slabostmi a překážkami na cestě víry.

5. Jak je tvůj vztah k Bohu ovlivněn vědomím, že můžeš směle a s důvěrou přistupovat k jeho trůnu?

POTŘEBA JISTOTY

1. V čem převyšuje velekněžská služba Ježíše v nebi kněžství Árona a levitských kněží? Žd 5,1-10

Základní rozdíl mezi Kristem a ostatními představiteli kněžského úřadu spočívá v tom, že Bůh-Otec ustanovil svého jediného Syna, který je mu ve všem roven, za skutečného Prostředníka (7,28). Žádná jiná bytost v nebi či na zemi nemůže být obdařena takovou vysokou poctou, nemůže obdržet takové pověření. Pouze v Kristu je dokonale spojeno božství s lidstvím. Kněží z pokolení Lévi byli pouze jeho nedokonalými představiteli. Pavel napsal Timoteovi, že Bůh chce spasit všechny lidi. Proto určil jediného Prostředníka mezi Bohem a lidmi, člověka Ježíše Krista, který dal sebe samého jako výkupné za všechny (1 Tm 2,5.6).

2. Jak Pavel řeší všeobecně zažitý názor, že věřící jsou „líní naslouchat“ duchovním pravdám? Žd 5,11; 6,1

Pavel vyzývá věřící, zejména pak ty, kteří nerozumí některým duchovním pravdám, aby prožili plnou zkušenost spasení (6,9) a dosáhli tak duchovní zralosti. V 7. až 10. kapitole proto začíná psát o důležitosti Kristovy velekněžské služby.

3. Co bylo důvodem některých Pavlových varování před odpadnutím od víry? Žd 6,4-6

Uvedenou pasáž, která je poněkud složitější, lépe pochopíme v kontextu s Žd 10,26-31 a 12,15-17, kde se objevují ty samé prvky jako v Žd 6,4-6. Pavlovo „a pak“ v 6. verši naznačuje, že mluví spíše o možnosti odpadnutí než o skutečném stavu. Křesťany ze Židů varuje spíše před veřejným odmítnutím Krista. „V těchto verších nacházíme křesťanskou jistotu spasení, popsanou těmi nejsilnějšími slovy. Současně uvádí nejostřejší varování před odpadnutím. Tato dvě poselství patří k sobě.“ (W. Johnsson)

4. Na čem je založená tvoje naděje, když uvažuješ nad textem v Žd 6,11.12?

KRISTUS – KOTVA NAŠEHO ŽIVOTA

1. Jakou dvojnásobnou jistotu nám dává Bůh? V čem je nám Abraham příkladem? Žd 6,13-15

Doplň: Bůh dal Abrahamovi _____ a potvrdil ho _____.

Boží slovo je tedy nezpochybnitelné. Pro křesťana je Boží slovo ještě větší jistotou, protože mesiášská zaslíbení se již naplnila v životě Ježíše Krista. Naše jistota spočívá v Ježíšově mesiášství.

2. Jakou významnou pravdu nám odhaluje text v Žd 6,19?

Výraz „do nitra“ je třeba chápat v teologické souvislosti s celou 6. kapitolou. Poselství je jasné – prostřednictvím vzkříšeného Syna Božího máme přístup do Boží přítomnosti. Díky jeho velekněžské službě vstupujeme do toho nejužšího osobního vztahu s Bohem. Adventističtí teologové proto považují tento výraz za metaforu nebeské svatyně, ze které pochází požehnání Abrahamovy smlouvy.

3. Proč je text v Ž 110,4 pro list Židům tak důležitý? Žd 5,6.10; 6,20; 7,17.21-24

Uvedený text v Žalmu obsahuje překvapující zprávu, že levitské kněžství bude brzy nahrazeno kněžstvím dokonalým. Pavel dokazuje, že uvedený žalm byl naplněn Kristovou velekněžskou službou v nebeské svatyni. V tomto Žalmu se píše o spojení úlohy krále a kněze v době Abrahama (Gn 14,18-20), aby současně poukázal na skutečnost, že potomek Davidova královského rodu se jednoho dne stane králem i knězem navěky. Melchisedech se stává předobrazem Krista v jeho dvojroli kněze i krále. Právě v tomto smyslu je „připodobněn Božím Synu“ (Žd 7,3). Pavlovým cílem je ukázat, že Ježíš je lepší kněz, protože se jím stal mocí „nepomíjitelného života“ (Žd 7,16),

4. Proč je Kristova velekněžská služba pro tebe tak důležitá? Jak může tato skutečnost ovlivnit tvůj život?

NADŘAZENOST KRISTOVA KNĚŽSTVÍ

1. Proč Pavel píše o „lepší naději“? Žd 7,19.25

Klíčovým bodem Ježíšovy velekněžské služby, do které byl ustanoven, je skutečnost, že jejím prostřednictvím se „blížíme k Bohu“. V tom spočívá dokonalost Ježíšovy služby, se kterou se levitský bohoslužebný systém nemohl rovnat (Žd 7,18.19).

2. Které čtyři charakteristiky vystihují nadřazenost Kristova kněžství? Žd 7,20-28

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

„Dnes se velmi často stává, že křesťanský život ztrácí svou jiskru. Bloudíme dokola, abychom našli kousek světla, a zapomněli jsme, že Světlo už přišlo. Diskutujeme, argumentujeme, a přitom zapomínáme, že Pravda už promluvila. Chceme se zalíbit Bohu, a zapomínáme, že už nám otevřel zešíroka Cestu.“ (W. Johnsson)

3. Která myšlenka shrnuje předcházející kapitolu? Žd 8,1.2

„Máme velekněze...“ Je to zpráva, která v nás musí rezonovat každý den, protože je zrovna tak důležitá, jako Kristův kříž. Naše víra se musí soustředit na Pána, který byl ukřižován, vzkříšen a stal se naším Přímluvcem. Pouze taková víra může být zdrojem jistoty věčného spasení.

4. Co je zvláštní výsadou Ježíšovy „vznešené“ služby? Žd 8,6 Co to jsou „lepší zaslíbení“? Žd 8,7-12

Hlavní předností nové smlouvy je nabídka vyřešení problému hříchu. Už nemusíme přinášet oběti za hříchy (Žd 8,13; 10,18). Rozvinutí Božího plánu spasení od staré smlouvy k nové je vyjádřeno ve změně bohoslužebných rituálů. Podmínkou vstupu do přítomnosti Boha už není krev obětních zvířat. Prolitá krev Krista je naprosto dostačující (9,1.8.11-14).

Doporučené studium

Přečti si L 5,20.21; Žd 3,1; 12,2; 13,20.21; Ř 8,34; Zj 1,12.13; 5,6-10 Dále si přečti kapitulu Tajemství svatyně z knihy Velké drama věků.

List Židům promlouvá i dnes ke všem věřícím. Náboženský profil prvních křesťanů vzešlých ze Židů včetně jejich zápasu o víru je podobný i v našich podmínkách. Jeho poselství nás vybízí, abychom se přidrželi víry a chránili ji. Přemýšlení o spasení nám dovoluje prožít atmosféru nebe a připravit se na věčný život.

Diskusní otázky

- 1. Stal se ti Ježíš během studia úkolu v tomto týdnu bližším? Obnovila se tvoje jistota spasení?**
- 2. Jaký je rozdíl mezi všeobecným kněžstvím věřících podle 1 P 2,9 a kněžstvím Krista v Žd 5,1-10; 6,19.20?**
- 3. Přistupuješ k trůnu milosti se strachem, nebo s důvěrou?**

Shrnutí

List Židům je inspirovaným a autoritativním potvrzením křesťanské víry. Vede nás od základů pravdy k hlubšímu pochopení Božího plánu dokonalého spasení prostřednictvím služby, kterou vykonává jeho Syn Ježíš Kristus v nebeské svatyni po svém nanebevstoupení.

VELKÝ OBLAK SVĚDKŮ

Texty ke studiu

Žd 11,1-40; Jb 19,25-27; Ž 16; 23; 73; Gn 5,21-24; 6,22; 12,1.4

Základní verš

„Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.“ Ž 16,8

Základní myšlenka

Svědectví, která vydávají věrní Boží následovníci z minulých věků, povzbuzuje ty, kteří jsou noví ve víře. Současně upevňuje víru těch, kteří mají pochybnosti o svém vztahu k Bohu a potřebují prožít jistotu spasení.

Hodnota osobního svědectví

Naše víra je budována svědectvím Božích mužů a žen, kteří žili v minulosti. Jsou to svědectví o jejich setkání se s Bohem, jejich volání o pomoc, vyslyšené modlitby, změněné životy, nadpřirozená vysvobození z rukou nepřátel. To vše nás vede k oslavě živého Boha.

Tento týden nahlédneme do životů Ábela, Henocha, Noeho, Abrahama a Jóba. Nakonec budeme uvažovat nad poselstvími ze Žalmů 16., 23. a 73., které nám ukazují na zkušenost jistoty v Bohu s nadějí do budoucnosti. Žalmy jsou nevyčerpatelným zdrojem duchovní útěchy, povzbuzení a oživení. Všechna svědectví jsou inspirovanými příklady, které nám ukazují, jak lze žít s Bohem v úzkém spojení. Pavel vysvětluje, že „všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali nadějí“ (Ř 15,4). Bohu lze důvěřovat, protože je to tentýž Bůh smlouvy, jaký byl dříve.

SVĚDECTVÍ O BOŽÍ PÉČI – I

1. Co je podstatou živé víry? Žd 11,1

V předcházejících kapitolách dostáváme ujištění, že Bůh se stará o svůj lid. Jedenáctá kapitola nám nabízí praktické aplikace. Na konci 10. kapitoly se pisatel dovolává zaslíbení u Abakuka (Abk 2,3.4), že hrozbu přicházejícího soudu přežijí pouze ti, kteří jsou věrní. Základní citát proroka Abakuka zní: „Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil“ (Žd 10,38). Pavlův závěr zní: „Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života“ (v. 39). Jaký význam má slovo víra v tomto kontextu? Hebrejský výraz pro víru (‘emunah) neznamená jednorázové přijetí věroučného kréda, ale postoj věrnosti, kterým se víra udržuje až do konce. Celá 11. kapitola listu Židům prohlubuje a rozvíjí význam tohoto slova.

2. Proč Bůh přijal oběť Ábela? Žd 11,4; Gn 4,4

Je pozoruhodné, že Bůh si nejdříve všiml obětujícího a teprve potom oběti. Z toho vyplývá, že podstatou pravé bohoslužby je nejen víra, ale i poslušnost.

3. V čem je Henochův životní styl příkladem i pro lid poslední doby? Co je nezbytnou podmínkou, abychom se líbili Bohu? Žd 11,5; Gn 5,21-24

4. Henochův život, to bylo tři sta let trvajícím „chození s Bohem“. Co to znamenalo v praktickém životě? Jak vypadá tvoje „chození s Bohem“?

SVĚDECTVÍ O BOŽÍ PÉČI – II

1. Jak hodnotil Bůh víru a život Noeho? Žd 11,7; Gn 6,22; 7,1 Co vedlo Noeho k takové poslušnosti Boha?

Noe plně důvěřoval Božímu slovu. Měl živou poslušnou víru. Měl jistotu, že Bůh naplní svá zaslíbení. To nám ukazuje, že víra a naděje jsou od sebe neoddělitelné.

2. Kdy poprvé vyjádřil Abraham svou víru v Boží slovo? Co nám to prozrazuje o jeho vztahu k Bohu? Žd 11,8-11; Gn 12,1.4

Při rozhodování je nutná také sebedůvěra. Vidíme to i na Abrahamovu rozhodnutí vydat se na pouť víry. Později vyjádřil svou víru tím, že žil v zaslíbené zemi jako cizinec ve stanech, protože očekával nebeské město. Abraham věřil Bohu. Zaslíbení je spolehlivé podle toho, jak důvěřujeme tomu, kdo je dal.

3. Proč se může Abrahamova víra stát inspirací pro ty, kteří očekávají druhý příchod? Žd 11,13-16.39.40 Co nám okamžitá Boží odpověď prozrazuje o jeho povaze? Gn 15,6

Můžeme považovat Abrahamovo ospravedlnění z víry za záruku našeho ospravedlnění z víry? (viz Ř 4,24.25)

„Uvěří-li hříšník, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, potom jsou mu podle neměnných Božích zaslíbení odpuštěny jeho hříchy a zdarma je ospravedlněn. Kající hříšník si uvědomuje, že ospravedlnění je možné pouze díky Kristově zástupné smrti. On se stává jeho spravedlností.“ (6 BC 1073)

4. Patříš i ty do „velkého oblaku svědků“?

SVĚDECTVÍ JÓBA

1. V čem spočíval omyl Jóbových přátel, když obvinili Jóba z tajných hříchů a ze zodpovědnosti za vzniklá neštěstí? Jb 13,2-12

„Jób byl připraven vyznat každý hřích, na který by mu někdo ukázal (Jb 13,23), ale na žádný si nevzpomněl ani on, ani jeho přátelé. Jeho obhajoba sebe sama a Boží vůle byly v harmonii. Jób však potřeboval lépe pochopit Boží cesty. Vhodným prostředkem k tomu měla být diskuse. Jeho přátelé v ní selhali. Vysvětlení proto muselo přijít od samotného Boha.“ (F. I. Andersen)

2. Jak na Boží spravedlnost Jób odpověděl? Co nám to říká o jeho vztahu k Bohu? Jb 13,15-18

Jób je přesvědčen o své nevině. Nevnímá svoje utrpení coby trest, ale jako zkoušku od Boha, kterou musí podstoupit a ze které vyjde jako zlato. Vidíme zde Jóbovo přesvědčení, že v Božích očích je neviný. Jeho víra v Boha byla silnější než smrt (Jb 13,15).

3. Který známý Jóbův výrok prozrazuje, že jeho víra dosáhla vrcholu v nejtemnějších hodinách jeho trápení? Jb 19,25

Trpící Jób předpokládá, že brzy zemře. Přeje si, aby jeho slova byla zaznamenána jako trvalé svědectví pro den soudu (Jb 19,23.24). Při pohledu do budoucnosti nazývá Boha svým Vykupitelem a čeká, že ho po smrti ospravedlní.

4. Proč Jób zdůrazňuje skutečnost, že uvidí Boha vlastním zrakem? Jb 19,26.27

Jób pevně věřil, že Bůh na něj nezapomene, i když už bude v hrobě (Jb 14,13.14). Musíme obdivovat jeho velkou důvěru ke Stvořiteli. „Jób se z hluboké malomyslnosti a skleslosti povzněl k výšinám bezvýhradné víry v Boží milost a spasitelnou moc.“ (PK 163-164)

5. Vede tě tvůj vztah k Bohu k bezvýhradné důvěře, i když se děje cokoliv?

DAVIDOVA PÍSEŇ DŮVĚRY

Společenství s Bohem, život v přírodě, péče o stádo ovcí, zkušenost pronásledování a záchrany – to všechno se odráží v Davidových oslavných a děkovných písních, „kterými tento sladký pěvec Izraele vzbuzoval lásku a víru v srdcích lidu Božího ve všech dalších dobách a přibližoval je jimi k milujícímu srdci Božímu, v němž žijí všichni tvorové Boží.“ (PP 641-642)

1. Kde hledal David bezpečí, když hleděl smrti do tváře? Ž 16,1.2.8

David zde ukázal, jak důvěřuje Bohu a jakou má jistotu spasení (viz též Ž 62,2.6). V textu Ž 16,8 předkládá recept na to, aby s námi nic neotřásl – neustále si představuje, že je mu Hospodin po pravici, že je s ním. Pán se stal jeho vůdcem a dává mu jistotu a bezpečí.

2. Která tři velká duchovní požehnání David obdržel jako důsledek své důvěry v Boha? Ž 16,11

1. _____
2. _____
3. _____

3. O čem David zpíval, když procházel životními krizemi? Ž 23,1-4

Žalm vyjadřuje Davidovu absolutní důvěru v Boží prozřetelnost a vedení. Protože David přijal Boha za svého pastýře, nebude mít žádný nedostatek.

4. Jak David přistupoval k budoucnosti? Ž 23,5.6

5. O kterém údobí svého života můžeš spolu s Davidem říci, že tvůj „kalich přetéká“?

OD POCHYBNOSTÍ K VÍTĚZSTVÍ VÍRY

Žalm 73. je osobním svědectvím levitského kněze a zakladatele chrámového sboru Asafa (1 Pa 25,1). Vypráví v něm o své duchovní pouti od pochybností o Bohu k jistotě jeho přítomnosti. Žalm je jedním z nejpůsobivějších vyjádření společenství s Bohem. Klíčovým slovem v textu je slovo srdce. Asaf zdůrazňuje skutečnost, že náš vztah k Bohu je určen stavem srdce a ne okolními vlivy. „Žalm 73. nás přenáší z reality pozemského života do nebeské věčné slávy, kde člověk – v Boží přítomnosti – najde definitivní vysvětlení celé řady otázek a dostane se mu zadostiučinění za všechny křivdy.“ (3 BC 802)

1. Porovnej začátek Asafova žalmu s jeho závěrečnými větami. Podle 28. verše jej přivedly k Bohu dvě skutečnosti. Které?

1. _____

2. _____

2. Proč Asaf pochyboval o Boží péči? Ž 73,2.3.14 Jakým způsobem našel jistotu a novou naději?

Byla to možná vážná nemoc (v. 14.26). On se ptá: Proč musí spravedlivý trpět a bezbožníkovi se vede dobře? Začal pochybovat o Boží věrnosti, zda dodrží své závazky vůči Izraeli. Mohli bychom jej nazvat nevěřícím Tomášem Starého zákona. Přesto vešel do Boží svatyně, ale ne proto, aby jen splnil svoji povinnost, ale aby rozmlouval s Hospodinem.

„Asaf vstoupil do svatyně pln pochybností. Odešel se zpěvem v srdci, protože viděl Neviditelného. Přišel s nejistotou, odešel změněný a přesvědčený. Bůh Izraele ho ochránil před konečným odpadnutím, protože Asaf za ním přišel... Asaf ani tak nenašel odpovědi na své intelektuální otázky, jako znovuujištění o Boží péči o něj a o tom, že Bůh je Pánem dějin.“ (H. K. LaRondelle)

3. Jak můžeš uprostřed pochybností a malomyslnosti nalézt naději a jistotu?

Doporučené studium

Přečti si Žd 11,1 v různých překladech, abys pochopil bohatý význam textu. Přemýšlej o slovech Jóba (Jb 19,26; 14,13-15). Uvedené texty nám jasně ukazují, že naděje na vzkříšení byla jádrem Jóbovy víry.

Diskusní otázky

- 1. Proč je v Písmu zachyceno tolik osobních svědectví o Bohu a zkušeností s ním? Jak by vypadalo tvé svědectví, pokud by mělo být zaznamenáno?**
- 2. Kde našli Abraham, Jób, David a Asaf duchovní jistotu?**

Shrnutí

Cílem biblických záznamů o vítězstvích a prohrách je naučit nás důvěřovat Bohu. Je pro nás velkou předností, že v nich můžeme číst o lidech jako jsme my, o jejich sklonech k hříchu i o jejich vítězstvích díky víře v Boží zaslíbení. Jejich naděje se musí stát i naší nadějí.

JISTOTA SPASENÍ A POSLEDNÍ SOUD

Texty ke studiu

J 3,16-19; 12,31-33; 1 J 4,16-18; Ř 2,6-13; Jk 2,14-17; Da 12,1; Zj 20,12

Základní verš

„Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“ Ř 8,1

Základní myšlenka

Mnozí si myslí, že jistota spasení je neslučitelná s učením o posledním soudu spravedlivých, kde se bude „soudit podle skutků“. Písmo ale učí, že v dějinách spásy mezi nimi vládne harmonie.

Důležitost ospravedlnění a soudu

Písma Starého i Nového zákona hovoří jak o ospravedlnění z víry, tak i o soudu ze skutků. Živá víra v Krista plodí dobré skutky. Jistota spasení ovlivňuje naše jednání.

Biblický úkol pro tento týden nám pomůže v pochopení vzájemného vztahu mezi jistotou spasení a posledním soudem. Proč Boží poslední soud nemůže ohrozit naši jistotu spasení? Čím stvrzuje poslední soud, že spasení je zdarma z Boží milosti?

„Za všechno vděčíme svrchované milosti, která je nám nabízena zadarmo... Milost, která se zjevila ve Spasiteli, způsobila naše vykoupení, darovala nám nový život a jejím prostřednictvím jsme se stali Kristovými spoludědici. Představujte tuto milost dalším.“ (6T 268)

SOUD PODLE SKUTKŮ

1. Jakou roli budou hrát naše skutky při posledním soudu? Mt 16,27; Ř 2,6-11; 2 K 5,10

Ježíš Kristus i apoštolové učili, že každý člověk se bude během posledního soudu zodpovídat ze svého života (Ž 62,12; Př 24,12; Kaz 12,14).

Základní otázkou je, zda novozákonní učení o soudu podle skutků je v souladu s poselstvím o ospravedlnění z víry „bez skutků zákona“ (Ř 3,28). Jak může být víra se skutky v duchovní jednotě, a ne v protikladu?

2. Jaký je podle Pavlovy teologie základní rozdíl mezi „skutky víry“ a „skutky zákona“? 1 Te 1,3; Ř 12,1.12-21; 3,28

V Pavlově učení musíme rozlišovat mezi skutky zákona, což jsou vlastně skutky samospravedlnosti, a proto jsou pod Božím zlořečenstvím (Ga 3,10), a mezi ovocem víry a lásky z Ducha svatého (Ga 5,22-25).

3. Jak Duch svatý posiluje věřícího k tomu, aby přinášel ovoce víry? Ř 8,9-14

Spasitelná víra spojuje věřícího se samotným Kristem jako svým Spasitelem a vede jej k odpouštějící lásce (Ga 5,6) a k poslušnosti Boží vůle (1 K 7,19). Skutky víry a lásky nejsou činy k získání zásluh před Bohem, ale jsou výsledkem změněného charakteru.

4. Jaký význam má soud pro věřící? Žd 11,6; 2 K 5,10; Ř 14,10-12 Proč se Boží dítě nemusí bát posledního soudu?

5. Jak se víra v Krista projevuje v mém jednání?

SOUD A JISTOTA SPASENÍ

1. Co bude, podle apoštola Pavla, základním měřítkem pro jednání na posledním soudu? Ř 2,6-13.16

Uvedená stať Bible bývá často nesprávně pochopena. Zdá se, jakoby Pavel představil nedosažitelnou úroveň při posuzování soudu, protože tvrdí, že „ospravedlnění budou ti, kteří plní zákon“. Apoštol však neměl na mysli formální a zákonickou spravedlnost ze zákona (F 3,6.9), ale vděčnou poslušnost jako vyjádření pokorné důvěry v Boha.

2. Jak může člověk vyhovět Božím požadavkům, aby obstál na soudu? Ř 3,21-31

Ospravedlněný věřící je spasený (Ř 5,1; 8,1.33.34) a nemusí si svoje spasení zasloužit. Je přijatý Bohem na základě Ježíšova dokonalého života a jeho smrti. Potřebuje pouze vírou přijmout Krista a každodenně tuto víru prožívat se svým Spasitelem. Ježíšovy zásluhy tak zůstávají jediným základem, na kterém může věřící postavit své ospravedlnění na posledním soudu.

3. Kdo je naším zástupcem a jistotou na posledním soudu? Proč se nemusíme bát soudního rozhodnutí? Ř 8,1.33.34.39; 1 J 2,1.28; 4,16-18

Kristus nepřestane být naším obhájcem ani v okamžiku, kdy poslední soud vynese definitivní rozsudek. Nikdy neodejme od svého lidu Ducha svatého. Protože žije v nás, zůstane s námi v čase závěrečné krize (Ga 2,20). Každý věřící bude souzený a rozsudek bude konečný a nezměnitelný (Zj 22,11). Protože je Kristus naším Přímělníkem, naši jistotu spasení nemůže nic zpochybnit. Když přijde čas soudu, Ježíš své věrné přikryje svým štítem přesně tak, jak je to zaslíbeno v Žalmu 91. Když Kristus skončí svou velekněžskou službu v nebeské svatyni, bude už každý věřící zapečetěn pro věčnost (Zj 7,1-10; 22,11).

4. Co pro tebe znamená Kristovo zaslíbení „já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“? Mt 28,20

VÍRA OSPRAVEDLŇUJÍCÍ A POSVĚCUJÍCÍ

1. Co vyvozuje Jakub z Abrahamovy zkušenosti o dynamičnosti pravé víry? Jk 2,14-17.21-24.

Jakub čelil ve svém církevním společenství jinému problému než Pavel. Zatímco „Pavlovy sbory“ byly tvořeny obrácenými pohany, Jakub stál proti těm, kteří tvrdili, že věří, ale že svoji víru nemohou dokázat žádnými skutky. Jakub na to reaguje slovy, že „taková víra“ je nemůže spasit, protože nemá žádnou hodnotu. Je teoretická, srdce zůstává chladné a neobrácené. Jakubova epistola není ani tak zaměřená na problém spasení skrze víru, jako spíše na praktické křesťanství a posvěcený život. Chce ukázat, že živá víra přináší své plody – skutky lásky (Jk 1,1.27).

„Jakub nesrovnává víru se skutky, ale ukazuje, v čem spočívá rozdíl mezi vírou pravou a mrtvou.“ (7 BC 821) Je velmi pravděpodobné, že ve své epistoletě diskutuje s lidmi, kteří překroutili Pavlovo učení o spasení „bez skutků zákona“. Podobně jako Pavel používá příklad Abrahama (Gn 15,6) jako hlavní důkaz, že pravá víra musí být naplněna skutky poslušnosti podle Gn 22. kap. (Jk 2,23). Abrahamova víra byla potvrzená skutkem, který prokázal kvalitu jeho víry. Jakub nepopírá skutečnost, že člověk je považovaný za spravedlivého skrze víru (2,23). Odmítá však oddělení skutků od víry. Patriarchův život vidí v jeho celistvosti, a ne pouze v okamžiku jeho ospravedlnění (Gn 15,6). Tvrdí, že víra Abrahama skrze skutky „došla dokonalosti“ (2,22) na základě jeho poslušnosti při obětování Izáka.

2. Jaký vztah mezi vírou a skutky viděl Ježíš? Mt 7,16-20

Je-li Kristus středem naší víry, pak naše víra je živá a činorodá ve skutcích lásky a milosrdenství. Víra není cílem, víra je nástrojem! Podle Krista si spravedliví své skutky lásky nepamatuji (Mt 25,37-39), protože je vykonali z lásky k němu. To je měřítko Božího posuzování. Jeho soud rozlišuje mezi vírou a nevěrou, mezi pravou vírou a mrtvou vírou. Bůh přivede na světlo každou pohnutku.

3. Přečti si Boží zaslíbení u Jk 8,7.8 a pod jeho vlivem přemýšlej o druhém Kristovu příchodu.

JISTOTA SPASENÍ A VYŠETŘUJÍCÍ SOUD

1. Může pravda o vyšetřujícím soudu ohrozit naši jistotu spasení? Na čem spočívá tato jistota? 1 J 2,28; 4,17.18; Ř 8,1,33.34; F 3,9

Daniel ve svém vidění rozpoznal dvě fáze soudu: vyšetřující a výkonnou. Svati budou ospravedlněni a obdrží Boží království (Da 7,22.27), zatímco pronásledovatelé budou odsouzeni k zaslouženému trestu. (7,9-11.26). Danielův obraz soudu ujišťuje věřící, že „Věkovitý“ předá soud „svatým Nejvyššího“ (7,22). Tím je vyjádřena Davidova nezpochybnitelná jistota spasení.

„Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Ř 8,31). Boží lid by neměl pochybovat, neměl by se bát. Naopak, může se radovat z nekonečného milosrdenství Božího soudu (Ž 96,10-13; 98,8.9).

2. Co je pro omilostnění na soudu rozhodující? Da 12,1; Zj 20,12

Boží ujištění je pro nás mnohem důležitější než pocity. I když nás svědomí obviňuje, jsme pod Boží ochranou, protože Bůh je větší než naše srdce a ví všechno (1 J 3,20). Vědomí, že naše jména jsou zanesena do Beránkovy knihy života, je důležitější, než naše pocity. Kristus řekl svým učedníkům, že jejich jména jsou v nebi zapsána (L 20,10). Pavel napsal, že jména jeho spolupracovníků jsou „v knize života“ (F 4,3). Jména všech věřících jsou zapsána v nebi (Žd 12,23), a proto nebesa jsou jejich pravým domovem (F 3,20).

3. Na jakou otázku, která se týká falešné víry, odpoví soud? Mť 7,21-23; 25,12

4. Je Ježíš opravdu tvým Spasitelem a Pánem? Jak víš, že i tvé jméno je zanesené do knihy života?

SOUD VE SPISECH JANA

1. Jakou souvislost vidí Jan mezi Kristovým křížem a Božím soudem? J 12,31-33; 16,11; 1 J 4,10

Ježíšova oběť na kříži je základem posledního Božího soudu. Víra v zástupnou Kristovu smrt je pro poslední soud klíčovým bodem. Odmítnutí Krista a jeho evangelia přináší odsouzení. (J 12,48)

2. Jak může ovlivnit naše setrvání v Kristu jistotu spasení a postoj k soudu? 1 J 2,6.24.25.28; 4,17

Naše jistota spasení je závislá od našeho setrvání v Kristu. Víra v Ježíše není krátkodobým vzplanutím, je to každodenní zkušenost a trvalý závazek. „Pouze neustálým nasloucháním a důvěrou může člověk prožívat věčný život a vyhnout se rozhodnutí soudu... Pokud odmítneme jednu skutečnost (naslouchání a důvěru), automaticky budou zrušeny ostatní (věčný život a vyhnout se soudu).“ (Ivan T. Blazen)

3. Jak si vysvětluješ Ježíšovy výroky o soudu a odsouzení, které zapsal Jan? J 5,24

Řecké slovo *krizis* znamená soud, odsouzení (J 5,30) nebo také trest (J 5,24.30; 3,17-19 zde slovo *krinein* znamená doslova odsuzující soud). Porovnej výsledek podle J 5,24 a 5,28.29.

Doporučené studium

Přečti si Mt 12,33; J 15,5.8; Ř 2,16; Ga 5,6; F 1,9-11; 2,12.13

Každý věřící nese osobní zodpovědnost za rozhodnutí, zda zůstane v Kristu, nebo od něj odejde. Ježíš nám dává ujištění, že toho, kdo k němu přijde, nevyhodí (J 6,37).

„Chceme takovou živou víru, která se chytá ruky s nekonečnou mocí a toužíme spoléhat se celou bytostí na Ježíše Krista, který je naše spravedlnost.“ (FW 66)

Diskusní otázky

- 1. Jak bys vysvětlil nesprávnost tvrzení, že „jednou spasený, navždy spasený“? Které biblické texty bys k tomu použil?**
- 2. V čem je koncept „laciné milosti“ nebiblický?**
- 3. Jak bys dokázal, že učení o bezhříšné dokonalosti v čase soužení je nesprávné?**

Shrnutí

Je důležité nalézt biblické spojení mezi Kristovou obětí na kříži a Božím soudem v celých dějinách spásy a nevidět je pouze jako osamocený věroučný bod. Z širšího pohledu Boží soud neohrožuje jistotu spasení věřícího člověka. Naopak, zjevuje jeho živou víru v Krista, potvrzuje ospravedlnění z víry a uděluje odměnu za jeho svědectví o Bohu.

JISTOTA VE KŘTU A VEČEŘI PÁNĚ

Texty ke studiu

Mk 1,4; 1 P 3,20.21; J 13,1-20; Ř 6,3.4; Mt 26,26-29; 1 K 11,23-26

Základní verš

„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.“ Mk 16,16

Základní myšlenka

Křest, umývání nohou a večeře Páně jsou víc než jen církevní obřady. Jsou to svatá ustanovení, skrze která Duch svatý zapečetuje svá zaslíbení v srdci věřícího.

Boží ustanovení jsou založena na Božím slově

Boží ustanovení dávají věřícím jistotu, že Pán věrně plní svá zaslíbení a budují jejich víru. Sama o sobě však nemohou člověka ani vykoupit, ani spasit. To by bylo v rozporu s biblickým učením. Pro věřícího mají význam a jsou užitečná pouze tehdy, když jsou spojena s Božím slovem. Správné využívání těchto svátostí, tak jak je podle Písma ustanovil Kristus, je znakem pravé Boží církve. Tento týden budeme studovat, jak uvedené svátosti symbolicky vyjadřují smluvní vztah s naším vzkříšeným Pánem. Budeme studovat, jakou jsou pro nás jistotou.

JEDINEČNÝ VÝZNAM KŘTU

1. Srovnej křest Janův s křesťanským křtem. Mk 1,4.8; Mt 3,11

Pokud jde o pokání a odpuštění hříchů, pak je mezi křtem Janovým a křtem Kristových následovníků základní jednota. Křesťanský křest však obsahuje nový prvek – spolupráci Ducha svatého. Proroci Izraele dostali zaslíbení Ducha svatého jako znamení příchodu Mesiáše (Iz 11,1.2) a určení doby jeho působnosti (Iz 44,3). Jan Křtitel představil Izraeli dlouho očekávaného Krále i jeho dar Ducha (J 1,31).

2. Jak představil Petr křest svým posluchačům během letnic? Sk 2,38-41 (porovnej s Mt 28,18-20)

Petr ukázal, že „vylití Božího Ducha“ má být spojeno se křtem ponořením a to „ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů“. „Vylití“ Ducha je synonymem „křtu“ Duchem svatým (Sk 1,3). Podle jeho poselství přichází do života věřícího křest vodou a dar Ducha svatého současně.

3. Jak naznačil i Ježíš, že křest vodou a křest Duchem patří neoddělitelně k sobě? J 3,5 (porovnej s Tt 3,4-7)

Tato jednota byla zaslíbena kajícímu Izraeli už v Babylóně (Ez 36,24-27). Byla jádrem zaslíbení nové smlouvy. Po Ježíšově smrti na kříži a jeho vzkříšení bylo odpuštění hříchů spojeno s plností Ducha svatého. Kristus nám nabízí dva dary nesmírné hodnoty: smazání našich hříchů a udělení Ducha svatého. Můžeme je přijmout pouze tehdy, když budeme Kristu důvěřovat jako Božímu Synu (viz Ga 3,2.5; Tt 3,4-7). Ježíš nás křtí Duchem svatým (J 1,33), protože nás očistil svojí krví (1 J 1,7).

4. Jak můžeme současně prožít křest vodou i Duchem svatým? Máš jistotu, že Duch svatý přebývá ve tvém srdci?

JISTOTA V KRISTU

1. Jak Petr porovnává křest se záchranou Noémovy rodiny? 1 P 3,20.21

Apoštol Petr vidí souvislost mezi vodami starověké potopy a křtem. Nový zákon nazývá křest smytím hříchů (Sk 22,16; Tt 3,5). Voda při křtu představuje prolitou krev Ježíše Krista, která zachraňuje hříšníka. Odpovědí očištěného člověka je touha po „dobrém svědomí“ (1 P 3,21), které během křtu přijímá (1 P 3,16).

2. Jakou zmínku o jistotě spasení v souvislosti s posledním soudem můžeme nalézt v Markově evangeliu? Mk 16,16 (porovej s Žd 10,22.23)

Křest je podle Nového zákona obrazem posledního soudu. Skrze křest věřící umírá s Kristem a potom je s ním vzkříšen k věčnému životu: „...protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován...“ (Ř 6,5.6) Podle Písma je smrt trestem za hřích. Prostřednictvím křtu přijímáme vírou Ježíšovu smrt na kříži za svou vlastní. Skrze křest přecházíme „ze smrti do života“ (J 5,24) a zůstáváme „v Kristu“ (2 K 5,17). Věříme-li tomuto zaslíbení budoucí slávy, kterou obdržíme jedině jako Boží děti (Ř 8,17), potom strach z posledního soudu nemá v našem duchovním životě žádné místo. „Strach“ mají pouze ti, kteří se stále nachází „v otroctví“ (Ř 8,15).

3. V čem spočívá Boží vykupitelská úloha během křtu? Ř 6,3-6

Věřící je pokřtěn „v Ježíše Krista“ s významem „v jeho smrti“. Nyní je „spojený s Kristem“ v jeho smrti. Pavel píše: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Ga 2,19.20). Boží čin popisuje následovně: „On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů“ (Ko 1,13.14). Apoštol nás tímto učí, že křtem jsme vysvobozeni od Božího soudu.

JISTOTA V OBŘADU UMÝVÁNÍ NOHOU

Obřad pokory je zaměřený opět na křest, proto celkem přirozeně navazuje na včerejší téma a bude pokračovat zítra tématem o večeři Páně. Krista jsme přijali jako svého Spasitele a při křtu jsme prožili zkušenost očištění jeho krví. Chodit s Kristem se učíme. Obřad umývání nohou nám dovolu-
je přiblížit se víc k Ježíši a zvláštním způsobem poznat jeho očišťující milost smytím našich hříchů. Po křtu nám slouží jako trvalá připomínka, že potřebujeme Kristovo ujištění o znovuzroze-
ní. Naše účast při obřadu umývání nohou není pouhou vzpomínkou na křest, ale připravuje nás na setkání s Pánem u jeho stolu (viz 1 K 11,27-29).

1. Jak dal Ježíš najevo své přání, aby si učedníci navzájem umyli nohy podle jeho příkladu? J 13,13-15

Většina křesťanského světa přehlíží Kristovo ustanovení pokory. Považuje ho za překonaný zvyk, který údajně ztratil už dříve svůj význam. Zapomíná na jeho hluboký duchovní význam a bohaté duchovní požehnání, které z něho plyne. Obřad nám připomíná Kristovo snížení se na úroveň otroka, důkaz služby druhým z lásky. Poukazuje na Golgotu, jeho největší ponížení. Očišťuje srdce a vede k pravému společenství s Pánem a s lidmi.

2. Jak nás Kristův příklad učí pokoře? J 13,12-14

Budeme-li přemýšlet o pokoře našeho Spasitele, není možné, aby se v našem srdci objevil jen náznak pýchy. Vždyť Stvořitel vesmíru se sklonil a dokonce umyl nohy i Jidášovi.

„V mém království nemá místa zásada přednosti a nadřazenosti. Jediná velikost je velikost pokory. Jediným měřítkem je oddanost službě pro druhé.“ (TV 649-650)

3. Dává ti účast na obřadu umývání nohou jistotu odpuštění hříchů?

JISTOTA VE VEČEŘI PÁNĚ

1. Jaký význam večeře Páně spatřujeme na pozadí Velké noci? Mt 26,26

Ustanovení večeře Páně bylo zavedeno na památku velkého osvobození, které přinesla smrt Kristova. Toto ustanovení se bude zachovávat, dokud Kristus nepřijde podruhé v moci a slávě. Je prostředkem, který má jeho velké dílo pro nás zachovat stále v naší paměti.“ (TV 652-653)

2. Co znamenají ve skutečnosti Ježíšova slova „toto je mé tělo“ a „toto je má krev“? Mt 26,28; Iz 53,10; Jr 31,34

Ježíš chápal své poslání na této zemi ve světle proroctví v 53. kapitole proroka Izajáše, tj., že jeho oběť byla zástupnou smrtí za odpuštění hříchů. Rovněž naplnil předpověď „nové smlouvy“ proroka Jeremjáše (31,31-34), která se stala smlouvou odpuštění díky prolité krvi. Kristova slova proto nepoukazují na jeho tělo a krev jako izolované substance, ale na jeho smiřující smrt (viz 1 K 11,26).

3. Jak ti přítomnost toho nejvzácnějšího hosta při večeři Páně pomáhá získat jistotu spasení?

„Svatý strážce z nebes se účastní tohoto obřadu, aby z něho učinil chvíli zpytování sebe, aby přesvědčil o hříšném počínání a dával blažené ujištění o odpuštění hříchů.“ (TV 649-650)

POTVRZENÍ VÍRY A NADĚJE

1. Jak Kristus naznačil, že symbolické prvky večeře Páně jsou spojené s přítomným i budoucím spasením? Mt 26,29; 1 K 10,16; 11,23-26

„Tím, že Kristus se svými učedníky jedl chléb a pil víno, se jim zavázal, že je jejich Vykupitelem. Dal jim novou smlouvu, podle níž všichni, kdo ho přijímají, se stávají dítkami Božími a spoludědici Kristovými. Touto smlouvou se jim dostávají všechna požehnání, která může nebe poskytnout v tomto životě i v životě příštím.“ (TV 656-659)

2. Jakou časovou platnost mají Kristova zaslíbení, která se týkají budoucí slávy? Mt 26,29; L 22,16

Večeře Páně spojuje minulost s budoucností, kříž s druhým Kristovým příchodem. Jistota budoucí slávy pro spravedlivé je založena na vykupitelské hodnotě Kristovy smrti.

„Jedině proto, že Kristus zemřel, můžeme s radostí očekávat jeho druhý příchod. Kristova oběť je ohniskem naší naděje. K tomu musíme upřít svou víru.“ (TV 659-660)

3. Co by mělo být centrem našeho zájmu v přípravě na společenství u stolu Páně? 1 K 10,14; 11,27-32

Korintáné snížili duchovní význam posvátného jídla tím, že si neuvědomovali Kristovu přítomnost při jeho vysluhování a zahanbovali tak chudé (1 K 11,20-22). Pavel jim posílá napomenutí, že každý, kdo se zúčastňuje, „a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení“ (v. 29). Výraz „tělo Páně“ má dva významy: Kristova oběť a církevní společenství.

Apoštol se nejdříve zaměřuje na nekonečnou oběť Ježíše Krista jako hosta při společném stole a všimá si znevažování jeho svatosti, což z nich dělá provinilce proti „tělu a krvi Páně“ (v. 27).

Doporučené studium

O úloze Ducha svatého, který přebývá v srdci člověka, si přečti následující texty: Ř 5,5; 2 K 5,5.

Dále si přečti 71. a 72. kapitolu v knize Touha věků a v knize Adventisté sedmého dne věří... si přečti 14. a 15. kapitolu

Diskusní otázky

1. Proč je křest pro spasení důležitý?
2. Proč křest není pouhým náboženským obřadem?
3. Může být Duchem svatým pokřtěn pouze vybraný okruh věřících, nebo je určen všem pravým věřícím? Ř 5,5; 8,9; 1 J 2,20.27
4. Proč je v některých případech nutný opětovný křest?
5. Jak nám svátosti uvedené v úkolu tohoto týdne pomáhají získat jistotu spasení?

Shrnutí

Svátosti ustanovil Kristus svou autoritou a svým příkladem. Slouží k znovuoživení jistoty věčného života. Jsou víc než jen symbolické obřady. Bůh nám je ze své milosti dává jako účinné svědectví o své věrnosti nové smlouvě.

JISTOTA SPASENÍ A SVĚDECKÁ SLUŽBA

Texty ke studiu

Joz 24,1-21; Iz 42,6; 52,7-10; Mal 3,13-18; Ř 10,14.15; 1 P 2,9; 3,15; Zj 6,9

Základní verš

„Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Sk 1,8

Základní myšlenka

Jistota spasení je něco, co si nemůžeme ponechat sami pro sebe, ale o co se radostně dělíme s bližními. Vděčnost za vysvobození ze smrtelného nebezpečí byla v biblických dobách vždy důvodem k radostnému sdílení se. Veřejné svědectví oslavilo Boha a povzbudilo posluchače. Totéž by mělo platit i dnes v našich životech.

Křesťanské povolání k svědecké službě pro Krista

Kristovo dílo mělo pokračovat ve svědecké službě jeho následovníků. Povolal je, aby nesli světu spasitelné světlo (J 8,12; Mt 5,14; Iz 42,6). Světlem můžeme být pouze tehdy, když jsme přijali Krista za osobního Spasitele a Pána. Požehnání druhým můžeme přinést za předpokladu, že jsme sami požehnání přijali. Účinnost našeho svědectví je do určité míry závislá na naší osobní jistotě spasení a radosti z něj. Svoji vnitřní zkušenost s Kristem pak vyjadřujeme už jen slovy. To neznamená, že o našem náboženství musíme mluvit v každé situaci.

Od elektrického zvonku se nečeká, že bude zvonit bez přestání celý den i celou noc. Musí být funkční, vždy být napojený na zdroj energie. Naším prvořadým zájmem by proto mělo být každodenní chození s Bohem, abychom byli „vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel a naději, kterou máte“ (1 P 3,15).

PŘIPOMÍNÁNÍ SI BOŽÍCH SKUTKŮ SPÁSY

1. Proč Jozue obnovil v Šekemu smlouvu Izraele s Bohem? Joz 24,1-15 Jak odpověděli Izraelité na Jozuovu výzvu a jeho osobní příklad? Joz 24,16-21

Ve svém proslovu na rozloučenou připomenul Jozue izraelským vůdcům všechny Boží činy, které vykonal pro spásu člověka, aby dokázal věrnost svým zaslíbením. Potom jim řekl: „Budete svědky sami proti sobě, nedodržíte-li své rozhodnutí, že budete sloužit Hospodinu“ (Joz 24,22). Lid mu odpověděl: „Hospodinu, našemu Bohu, budeme sloužit...“

„Jozue si přál, aby Bohu sloužili dobrovolně a ochotně, ne z donucení. Láska k Bohu je skutečným základem pravého náboženství.

Sloužit Bohu pouze ze strachu z trestu nebo v touze po odměně, to nemá žádnou cenu. Ani zjevné odpadnutí neuráží Boha víc, než pokrytectví či bezduchá zbožnost.“ (PP 523-524)

2. Co bylo, podle Debory, Samuele a Micheáše, potřebné udělat, aby došlo k oživení Izraele?

Sd 5,10.11: _____

1 S 12,7: _____

Mi 6,5: _____

Pravá bohoslužba předpokládá poznání Boha z jeho vykupitelského díla v minulosti. Takové poznání nebeského Otce nás vede k lásce, k oslavování jeho jména a svědecké službě naplněné jistotou spasení.

3. Jak David chválil Boha? Ž 103,1-4

Izraelský Bůh byl vyvýšen jako jediný, který je schopen vykonat velké divy (Ž 136,4). Žalmista oslavuje Pána jako Stvořitele a Vykupitele. Jedinou správnou odpovědí Izraelitů jsou slova: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý ...“ (Ž 136,1)

4. Jaké poučení si můžeme vzít z popisu, kde jsou uvedeny dvě skupiny svědků? Mal 3,13-18

5. Se kterou skupinou se můžeš ztotožnit?

ZVĚSTOVÁNÍ POSELSTVÍ POHANŮM

1. Jaký plán měl Hospodin se záchranou pohanů a jakou roli v něm měli sehrát Židé?

Gn 12,2.3; Ex 19,6

Izrael měl plnit velekněžské poslání vůči všem národům. Proto obdržel poznání o Božím vykupitelském plánu a jeho požehnání, aby mohl být požehnáním pro celou lidskou rodinu.

2. Proč neselhal Boží plán, ale jeho vyvolený lid ano? Iz 9,6.7; 11,1-9; 53,10

3. Jaké svědectví o Hospodinu vydalo malé děvče v pohanské domácnosti? 2 Kr 5,2.3

„V každém národě žijí upřímní lidé jako Náman, kteří čekají na příkladný život a věrné svědectví Božího lidu, aby mohli své srdce odevzdat Bohu.“ (2 BC 878)

Mahátma Gándhí údajně řekl: „Stanu se křesťanem, pokud se potkám aspoň s jedním.“ Jasně tím ukázal, že živé svědectví o Ježíši v sobě zahrnuje jak víru, tak skutky.

4. Jaké důsledky mělo svědectví Daniela a jeho tří přátel v Babylóně? Da 3,16-18.28-30;

6,25-27

5. Jak reagoval král Ninive s celým svým dvorem na Jonášovo poselství? Jon 3,5-9 Jak

Bůh ocenil jejich odpověď víry? Jon 3,10

6. Jak bys jednal na Jonášově místě ty?

POVOLÁNÍ KE KŘESŤANSKÉ SVĚDECKÉ SLUŽBĚ

1. Jaký úkol měl Kristus v podávání svědectví o Bohu? J 3,13-18; 8,12-14; 17,8.14-18.

„Od nejtělejšího mládí sledoval jediný cíl: žít pro blaho druhých.“ (TV 69-70)

Světlo bylo známým symbolem Boží přítomnosti. David, plný jistoty, napsal: „Hospodin je světlo mé a má spása, koho bych se bál? Hospodin je zástíta mého života, z koho bych měl strach?“ (Ž 27,1). Slovy „já jsem světlo světa“ (J 8,12) Ježíš řekl, že je zaslíbeným Mesiášem pro všechny lidi. Přál si, aby i jeho učedníci byli tímto světlem (Mt 5,14) a jeho svědky pro všechny končiny země (Sk 1,8). Duch svatý činí naše svědectví mocným a účinným. Židé, kteří slyšeli Petra o letnicích, neprožili obrácení v důsledku jeho emotivního přednesu (vždyť někteří si mysleli, že je opilý), ale díky mocnému kázání o velkých Božích skutcích, které konal Ježíš Kristus. Obsah poselství musel být nadřazený způsobu jeho podání.

2. Jak Petrovi posluchači odpovídali na evangelium? Sk 2,41.46.47

3. Jak Pavel s Barnabášem vysvětlili Židům cíl své misie? Sk 13,47 Jak pohané odpověděli? v. 48.49

Apoštolská církev věřila, že „jejím posláním bylo svědčit Izraeli a celému světu o vykoupení, které Bůh vykonal v Ježíši Kristu. Toto svědectví, život a misijní pověření dalo základ pro vznik církve. Sekularizace (zesvětštění) nespočívala v tom, že se začala chovat jako organizace, ale ve ztrátě uvědomění si svého pověření, v oslabení jejího poselství a v zanedbávání svědecké služby. Tak se postupně „připodobňuje světu“ a přestává být církví živého Boha.“ (G. E. Ladd)

4. Jak odráží tvé svědectví Kristovo světlo?

KAŽDÝ SKUTEČNÝ KŘESŤAN MISIONÁŘEM

1. Na základě čeho mnozí Samaritáni uvěřili v Ježíše? J 4,39-42

I když pro Ježíše bylo prvořadé jeho poslání v Judsku, nevynechal příležitost rozmlouvat se ženou cizinkou, příslušnicí nepřátelského národa, která navíc žila ve veřejném hříchu. Přestože Samaří nebylo příznivě nakloněno učedníkům, Ježíš viděl, že je to obrovské pole připravené ke žni.

„Jakmile Samaritánka poznala Spasitele, přivedla k němu další. Byla lepší misionářkou než samotní učedníci.“ (TV 194-195)

Ježíš Samaritánce řekl: „Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému“ (J 4,14). Živá voda je darem Ježíše Krista a vyvěrá z duše věřícího, aby občerstvila životy dalších. Ježíš žádá církev – coby svou nevěstu – aby se přidala k volání Ducha: „Přijď! Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života“ (Zj 22,17).

2. Proč poslal Ježíš uzdraveného pohana zpět k jeho rodině a k jeho přátelům? Mk 5,19.20; L 8,38.39

„Při konání tohoto díla mohli získat větší požehnání, než kdyby byli zůstali v přítomnosti Ježíše pouze proto, aby z toho měli užitek sami. Právě šířením radostné zvěsti o spasení se dostáváme do blízkosti Spasitelovy.“ (TV 338-341)

3. Co řekl Ježíš těm Řekům, kteří si jej přáli vidět? J 12,23-25.32 Jak si vysvětluješ Ježíšův zdánlivě paradoxní výrok ve verši 25?

Ježíš věděl, že teprve po jeho smrti a zmrtvýchvstání nastane ten nejvhodnější okamžik pro zahájení práce mezi pohany. Toto dílo však vykonal prostřednictvím svých učedníků a jejich kázání evangelia.

4. Jak bys mohl vydat účinné svědectví svému příteli (nebo někomu jinému), aniž bys u toho musel mluvit? 1 P 3,1-4.7-9

SVĚDECKÁ SLUŽBA VE ZJEVENÍ JANA

1. Jaké svědectví podává Zjevení Jana o díle vzkříšeného Pána? Zj 1,5; 3,14 Proč Kristus připomíná Antipa jako příklad těch, kteří jsou povoláni vydat o něm vrcholné svědectví? Zj 2,10.13

Řecké slovo *martus* neboli svědek se významově změnilo na martýra, tj. mučedníka. V knize Zjevení Jana však označuje toho, kdo svědčí pro Krista. Město Pergamos bylo kultickým centrem pro uctívání císaře východní říše, podobně jako Řím na západě. Antipas přijal od Pána titul „můj věrný svědek“. Co to tehdy znamenalo? „Z Pliniova dopisu Trajánovi a z historických záznamů o Polykarpově mučednické smrti víme, že trest smrti mohl být křesťanovi prominut pouze tehdy, když veřejně prokleje Krista.“ (G. B. Caird)

2. Proč byli věrní svědkové Kristovi pronásledováni? Zj 1,9; 6,9; 12,11; 17,6; 20,4

Jan řekl, že byl poslán do vyhnanství kvůli svědectví o Ježíši (1,9). Z téhož důvodu přišly tisíce dalších křesťanů o své životy.

3. Co symbolizují dva svědkové v období 1260 dní podle Zj 11,3-6?

Dva svědky můžeme chápat jako:

- (1) Zdvojené svědectví „Božího slova a svědectví Ježíše Krista“, které představuje dvě smlouvy – poselství hebrejských proroků a svědectví apoštolů.
- (2) Živé svědky Ježíše Krista, kteří hlásají toto zdvojené poselství.

„Po staletí byla prolévána krev mučedníků. Zatímco v horách Piemontu umírali valdenští 'pro Boží slovo a svědectví Ježíše Krista', vydávali ve Francii podobné svědectví o pravdě jejich bratři – albigenští. Později byli stoupenci reformace krutě mučeni a vražděni.“ (VLB 271-272)

4. Jakým způsobem jsi zapojený do svědecké služby církve ostatků?

Doporučené studium

O Kristově svědecké službě si přečti následující texty: Mt 10,32; J 3,11; 7,37-39; Iz 42,5-7; 55,1

Z knihy Touha věků si přečti kapitoly 37, 70 a 73. Dále z knihy Cesta ke Kristu si přečti kapitolu s názvem Dílo a život.

„Každý skutečný věřící se rodí pro Boží království jako misionář. Kdo pije z vody života, stává se studnicí života.“ (TV 194-195)

„Jediný způsob, jak růst v milosti, je nezištně konat dílo, které nám Kristus svěřil... Síla se získává cvičením... Tak i křesťan, který nechce využívat Bohem svěřené schopnosti, nejenže v Kristu neporoste, ale navíc ztrácí sílu, kterou má.“ (CK 57.58)

Diskusní otázky

- 1. O čem má Boží lid svědčit?**
- 2. Proč je svědecká služba současně výsadou i povinností?**
- 3. Jak souvisí jistota spasení se svěděctvím o Kristu?**

Shrnutí

Svědecká služba není filosofování o Bohu, ani vyjádření osobních pocitů. Je to svěděctví o Božích skutcích v dějinách spásy, především pak o jeho Synovi Ježiši Kristu, jak to zaznamenává Písmo a jak se dotýká našich životů.

POŽEHNANÁ JISTOTA V KNIZE ZJEVENÍ JANA

Texty ke studiu

Zj 1,1-3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14

Základní verš

„Hle, přicházím nečekaně jako zloděj! Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!“ Zj 16,15

Základní myšlenka

Kniha Zjevení Jana nám předkládá sedm blahoslavenství určených především těm, kteří vytrvají v následování Ježíše Krista až do konce, protože Ježíš nezapomíná na věrnost svých služebníků.

Boží požehnání v jejich úplnosti

Poslední kniha Bible obsahuje sedm blahoslavenství, která začínají v první kapitole (Zj 1,1-3) a končí v poslední kapitole (Zj 22,14). Kristus odmění své služebníky tím, že jim bude nablízku v každé situaci, dokonce i ve smrti, a nakonec je ospravedlní a oslaví. Sedm blahoslavenství je rozloženo od údobí apoštola Jana až do času konce. Představují soubor Božích blahoslavenství pro všechny jeho věrné děti. Smrt nemá moc nad těmi, kteří milují svého Pána, zachovávají jeho slovo a přijímají jeho spravedlnost. Účast na Beránkově hostině je odměnou za velké vítězství, kterého v něm dosáhli.

POŽEHNÁNÍ PRO VŠECHNY, KTEŘÍ ZACHOVÁVAJÍ JEHO SLOVO

1. Proč Bůh zaslíbil své požehnání všem, kteří slyší, studují a zachovávají jeho slovo? Zj 1,3; 22,7

Pochopí-li věřící lépe knihy Daniel a Zjevení Jana, prožijí zcela novou a mimořádnou náboženskou zkušenost. Studium Zjevení jim přinese jistotu, že spojení mezi Bohem a jeho lidem je těsné a neoddělitelné. Abychom porozuměli knize Zjevení, musíme správně chápat její symboly.

2. Jak důležitý je obsah knihy Zjevení? Zj 1,3; 22,18.19

Symbolika Zjevení Jana vychází z tradičního hebrejského myšlení a způsobu obrazného vyjadřování, což spojuje knihu Zjevení se Starým zákonem. Pouze na základě původního významu můžeme správně pochopit apokalyptické symboly. Dva Boží svědkové – Starý zákon a Nový zákon – tvoří duchovní jednotu pokud se jedná o Boží zjevení, soud a vykupitelské dílo. Další důležitou zásadou je vysvětlovat hebrejské symboly a obrazy Kristovým evangeliem a přenést je do křesťanské éry, protože Ježíš je centrem veškeré naděje.

3. Jak ti pomůže v přijetí Božího slova a v podřízení se jeho vůli skutečnost, že Kristus je středem naší naděje?

POŽEHNÁNÍ Z OČIŠTĚNÍ NAŠICH RUKOU

1. Co pro nás Kristus vykonal prolitím své krve? Zj 1,5; 5,9

Zjevení Jana obsahuje evangelium, které má svůj vrchol na kříži a v Kristově vzkříšení. Prorok Izajáš popsal vlastní zkušenost spásy tímto obrazem: „Velmi se veselím z Hospodina... neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti“ (Iz 61,10).

2. Proč Kristus laodikejské církvi radí, aby si od něj koupila „bílý šat“ a „oblékla“ se do něj? Zj 3,18

Vidíš souvislost mezi symboly „bílého šatu“ a „obléknutím“ se do něj? Představují ospravedlnění a posvěcení.

3. Co má věřící udělat poté, co od Krista převezme bílé roucho? Zj 7,14; 12,11; 22,14

Text ve Zj 7,14 můžeme považovat za klíčový k pochopení sedmého blahoslavenství ve Zj 22,14. Vysvětluje, jak můžeme očistit náš šat, tj. charakter, abychom byli v Božích očích opět spravedliví. Většina překladů dává přednost verzi „ti, kteří vyprali svá roucha“. Jiná verze překládá text „ti, kteří činí jeho přikázání“ (Roh). Biblický komentář harmonizuje obě verze: „Oba překlady jsou v souladu s kontextem i Janovým učením... Naše právo na život v nebi vychází z připočtené spravedlnosti Kristovy, naše způsobilost pro nebe zase z propůjčené Kristovy spravedlnosti, která je představena vypraným rouchem.“ (7BC 897)

4. Jak působí na tvé svědomí Kristova prolitá krev?

BERÁNKOVA SVATEBNÍ HOSTINA

1. Kteří lidé byli pozváni na svatební hostinu? Mt 22,9,10; L 14,23

Král nepozval pouze vybranou společnost, ale dokonce i zlé lidi (Mt 22,10).

2. Proč se nejméně jeden z pozvaných hostů nesměl hostiny zúčastnit? Mt 22,11-14

V uvedeném podobenství Ježíš řekl, že král se přišel na hodovníky podívat ještě před zahájením hostiny, tzn. že přišel provést „inspekci“, aby se dovnitř nedostal falešný učedník. „Host, který na svatební hostině neměl požadovaný oblek, představuje samospravedlivého hříšníka. Dává tím najevo, že na své cestě do nebe nepotřebuje Kristovu smířčí oběť... Je však naprostým nesmyslem ukázat se před Bohem bez obleku, který nám Kristus nabízí.“ (S. Kistemaker)

3. Co nám chtěl Jan sdělit výrazem „zářivě čistý kment“? Zj 19,8

V kontextu 17. až 19. kapitoly knihy Zjevení Jana vidíme protiklad mezi „nevěstkou“ a „nevěštou“. Jejich odlišným šatem je vyjádřeno jejich odlišné chování (Zj 17,4-6). Jan zdůrazňuje spravedlivé skutky Beránkovy nevěsty, které jsou odrazem Kristova charakteru.

4. Kdy proběhne Beránkova svatební hostina? Mt 26,29; 1 K 11,26 Jakou souvislost má tato hostina s Kristovou poslední večeří? 1 K 11,28,29

5. Jak se na Beránkovu hostinu připravuješ?

ZVLÁŠTNÍ POŽEHNÁNÍ PRO DOBU KONCE

1. Kam, z časového hlediska, zařadíme blahoslavenství ze Zj 14,13?

Kontext nám umožňuje nahlédnout do údobí, kdy bude hlášáno poslední varovné Boží poselství všem národům (Zj 14,6-12). „Blahoslavení mrtví“ ze Zj 14,13 jsou ti, kteří zachovali „víru Ježíšovu“ (v. 12) v čase soužení. Výraz „od této chvíle“ nemluví o době smrti, jak nám to překládají někteří komentátoři, ale odkazuje na ty, kteří zemřeli v Pánu jako svědkové víry, poslušni Božích příkázání. Jednali tak tváří v tvář hrozbám šelmy (Zj 13,15-17). Toto mimořádné blahoslavenství je vyjádřením jistoty víry v Kristovu moc vzkříšení. On má ve své moci klíče smrti. Duch svatý potvrzuje, že si odpočinou od „svých prací“, protože „jejich skutky jdou s nimi“. Nejsou to skutky nezávislé povahy, ale skutky živé víry těch, kteří svými životy odrazili své přesvědčení.

2. Kam můžeme časově zařadit blahoslavenství ze Zj 16,15? (viz též Zj 16,10)

Posuňme se v dějinách kupředu, do údobí posledních sedmi ran. Přestože rány dopadnou po skončení doby milosti (Zj 15,1.8), Kristus zde dává výstrahu pro svůj lid konce: „Hle, přicházím nečekaně jako zloděj!“ Těmto slovům je třeba rozumět ve spojitosti s předcházejícími varováními (Zj 3,3; Mt 24,43,44; L 21,34-36). Jejich cílem je povzbudit Boží lid, aby byl připravený na setkání se svým Pánem již před skončením doby milosti.

3. Jaký je význam blahoslavenství ze Zj 16,15? (viz též Mt 22,10)

NAŠE NEJVĚTŠÍ POŽEHNÁNÍ V BUDOUCNOSTI

1. Které požehnání je pro naši budoucnost nejpovzbudivější? Zj 20,4-6

Je to požehnaná jistota, která jde ještě dál, za blahoslavenství ze Zj 14,13. Naplní se předtím, než spravedliví vstoupí na Beránkovu svatební hostinu podle Zj 19,19. Zde také nacházíme odpověď na otázku, co se stane s těmi, kteří zemřeli v Pánu. Kdy a jak vstoupí do nebe a budou se radovat z jeho slávy? Novým aktem stvoření! Věrní budou vzkříšeni a spolu s proměněnými živými dostanou novou zodpovědnost – soudit svět (viz též 1 K 6,2.3).

2. Kdo jsou „svatí“, kteří budou mít účast na prvním vzkříšení? Zj 20,6

Výraz „svatí“, řecky *hoi hagioi*, je označení pro všechny věřící v Krista (Ř 1,7; 1 K 1,2). Titul neodráží jejich morální předpoklady, ale jejich rozhodnutí patřit Bohu a být součástí jeho vyvoleného lidu (Ř 8,33; Ko 3,12). Duch svatý je vede k posvěcenému životu (Ř 8,14; 1 K 6,11), připravuje je pro nebe (Ko 1,12) a upevňuje jejich povolání a vyvolení (2 P 1,10.11).

3. Jak Kristus definoval smrt? Jak podpořil víru Lazarovy sestry Marty ve vzkříšení? J 11,11.23-26

„V Kristu je život původní, nevypůjčený, neodvozený. Kdo má Syna, má život.“ (TV 530-533)

„I po vzkříšení bude mít každý člověk svůj vlastní charakter... Přátelé se navzájem poznají.“ (6BC 1093)

Doporučené studium

V knize Touha věků si přečti kapitolu Lazare, pojď ven!

„Při kontrole hostů poznal král jejich pohnutky. Každému připravil svatební roucho, byl to jeho dar. Úctu k hostiteli projeví tím, že si je oblékne. Jeden z hostů však zůstal ve svých šatech.“ (COL 309)

Diskusní otázky

1. Proč bychom měli vědět víc o proroctvích z knih Daniel a Zjevení Jana?
2. Kolikrát by měl věřící „očistit své roucho“ v Beránkově krvi?

Shrnutí

Ve Zjevení Jana je církvi zaslíbeno sedmero požehnání, která vyjadřují úplnou jistotu spasení. Základní podmínkou účinnosti každého z těchto blahoslavenství je osobní vztah ke vzkrášenému Ježíši.

Autor, Hans K. LaRondelle,

byl profesorem na Teologickém semináři Andrewsovy univerzity, kde přednášel 20 roků. Ještě předtím pracoval v Nizozemí jako kazatel-evangelista a učitel.

V devatenácti letech se stal členem církve adventistů s.d. Velký vliv na jeho rozhodnutí měla četba knihy „Velké drama věků“ od E. G. Whiteové. Zanechal studia na právnické fakultě a naplno se začal věnovat kazatelské, evangelizační a učitelské práci v církvi. V biblické teologii se stal odborníkem především v oblasti soterologie (nauka o spasení), eschatologie (nauka o „posledních“ věcech člověka a o tom, co se děje po smrti) a apokalyptiky.

Dr. LaRondelle je rovněž autorem mnohých knih, které byly přeloženy do několika jazyků, jako např. „Kristus – naše spasení“, „Vysvobození v Žalmech“ či „Boží Izrael v proroctvích – principy prorocké interpretace“. Kromě toho je spoluautorem knih, které se zabývají výkladem Zjevení Jana a významem soboty v Písmu a v dějinách.

V současné době přednáší jako host během biblických konferencí, na seminářích pro kazatele aj.

POUŽITÉ ZKRATKY

Zkratky biblických knih podle **ČEP**

1BC Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1

Díla E. G. Whiteové

COL	Christ's object Lessons	CK	Cesta ke Kristu
FE	Fundamentals of Christian Education	PP	Patriarchové a proroci
FW	Faith and Works	SA	Skutky apoštolů
GW	Gospel Workers	TV	Touha věků
1SM	Selected Messages, sv.1	VLB	Vítězství lásky Boží
1T	Testimonies for the Church, sv. 1		

Sbírky v 1. čtvrtletí 2000

Misijní dary budou sloužit pro evangelizační projekty Evro-Africké divize.

Dary 13. soboty jsou určeny na stavební projekty Českého sdružení.

Témata přímluvných modliteb v 1. čtvrtletí 2000

1. Globální misie

2. Boží dílo v Severoněmecké unii: Počet obyvatel: 48 435 379
Počet sborů: 367
Počet členů: 20 882

3. DE-VAU-GE Lüneburg – továrna na zdravou výživu

Západy slunce

leden

den	hodina
31. 12.	16.06
07. 01.	16.17
14. 01.	16.26
21. 01.	16.36
28. 01.	16.48

únor

den	hodina
04. 02.	17.00
11. 02.	17.12
18. 02.	17.24
25. 02.	17.36

březen

den	hodina
03. 03.	17.47
10. 03.	17.59
17. 03.	18.10
24. 03.	18.21